

Šlauf

glasilo Loških skavtov

Številka 16, leto XXVII

Šlauf
Glasilo Loških skavtov

Izdajatelj: Steg grajskih zamorcev – Škofja Loka 1
Odgovorne urednice: Urška Perhavec, Mojca Krajnik in Urška Dolenc

Uredniški odbor: skavti Škofja Loka 1
Fotografije: voditelji stega Škofja Loka 1

Naklada: 100 izvodov
Tiskarna: Salve d.o.o. Ljubljana
Škofja Loka, januar 2019

<http://skofja-loka1.skavt.net>
loski.skavti@gmail.com

Kazalo

Uvodnik	4
Duhovna misel.....	4
Besede stegovodkinje	6
V letu 2017/18 se je zgodilo.....	7
Z veje na vejo	11
BB strani	11
VV strani	13
IV strani.....	17
NOPP strani.....	21
PP strani	22
SKVO strani	23
Čestitamo!	41
Na klepetu	43
Intervju	44
Letos so svoja skavtska imena dobili	47
WC strani.....	48
Skavtski kviz.....	48
Koledarček prihajajočih dogodkov	52

Uvodnik

piše: Urška Perhavec, Iznajdljiva opica

Delaj tako, da bo tvoja dejanja in misli vodila ljubezen. Meni najljubša misel Baden Powella.

Kaj ni prav to bistvo vsega kar počnemo? Da delamo iz ljubezni in za ljubezen? Zame so skavti ena sama ljubezen - do sočloveka, Boga in Zemlje. Med seboj si pomagamo in se podpiramo, ko je težko; na taborih dihamo skupaj z naravo; v pesmih slavimo Boga. Verjetno se je skozi mnoga leta skavtstva to že tako zakoreninilo v nas, da je osnovna in hkrati najpomembnejša lastnost skavtskega voditelja, da vodi z ljubeznijo. In čeprav smo si med seboj tako različni (hvalabogu), je ljubezen ta, ki nas povezuje. Ko pa je vmešana še v naše misli in dejanja (no pustimo to, da zna včasih v naših glavah ustvariti pravo zmedo), se začne svet spreminjati na bolje. Pa ni potrebno, da so to ogromna in slavna dejanja, lahko so čisto majhna in preprosta, a vseeno pripomorejo k lepšemu jutri.

Vsak dan je nova priložnost, da deliš ljubezen z drugim. Povabi prijatelja na sprehod ali kavo, nasmej se gospe, ki jo vsak dan srečaš na poti iz šole, varčuj z vodo in lepo ravnaj z živalmi.

Hvala vsem, ki delate svet lepši ♥.

P.S. Ta številka Šlaufa zajema vsebino lanskega leta, da se malo spomnimo, kaj vse smo doživeli. Bolj aktualno številko pa lahko pričakujete, še preden se konča pomlad! ☺

Duhovna misel

piše: Jaroslav Kneževič, Sočutni bizon

VSE SE ZAČNE IN KONČA PRI SRCU ...

(eno tako čisto preprosto razmišljanje o skavtskem duhu)

Hej, živjo, a te lahko nekaj vprašam?

Ne?!

OK, potem pa kar zbeži na naslednjo stran ... softič!

...

Si še vedno z mano?! Nisi pobegnil/a? Kul!

No, potem pa na pot v globino srca ...

Kaj praviš? Da že zelo dolgo nisi bil/a tam? Uff...

Das ist nicht gut!

That's not good!

Questo non va bene!

To neni dobre!

Ce n'est pas bon!

To nie jest dobre!

Esto no es bueno!

...

Si končno skapiral/a, da to, da že dolgo nisi obiskal/a globin svojega srca, res ni OK! Res je, da danes sploh ni problem malo podrajsati po telefonu in že veš kakšno je vreme v Hong Kongu ali pa koliko košev je dal Luka ali pa za koliko lahko dobiš led-diodo prek Aliexpressa ... Ampak raziskovati globine svojega srca je pa čisto nekaj drugega! Slišati je malce retro ... A sploh kdo še to dela? Kaj ni toliko drugih bolj pametnih stvari ...

Ja, ja, saj te razumem ... okrog tebe je toliko privlačnih stvari! Tudi sam si želim, da bi imel dan vsaj 73 ur, a je vsak od nas pred velikim izzivom: DA NIKAKOR NE PUSTI, DA ŽIVLJENJSKA ŠIRINA POSTANE PLITVINA! V plitvini se namreč nasede, voda se hitro usmradi in potem ... Fuj, tako življenje res nima nobenega okusa!

Zato greva v globino!

Zakaj že?!

Ker skavtski duh, ta neukrotljivi mlajši brat Svetega Duha, kraljuje sredi srca. Ne verjameš?! Ej, tega si nisem jaz izmislil ... Saj tolikokrat pojemo »Naj skavtski duh kraljuje sredi srca ... naj druží srca skavtov vsega sveta ... naj vodi nam dejanja v luči Boga ...«

Še vedno ne verjameš, da je pot v srce v bistvu pot v »ta pravo« življenje?

Moj prijatelj apostol Pavel, ki sicer ni bil skavt, a je živel noro pustolovščino v Svetemu Duhu, pravi: da »je Bog poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpíje: 'Aba, Oče!'« V bistvu je hotel reči, da samo v srcu lahko izvem, da sem brezpogojno ljubljen Božji otrok. To pa ni kar tako ...

...

No, poglej! Takole se zmeniva ... jaz grem v srce, ti pa kakor hočeš ... saj je res na razpolago cel kup drugih mamljivih in precej lažjih potepanj ... a če se boš odločil/a zanje, si pa res en nepoboljšljivi »softič«.

Pa srečno pot!

NAJ SKAVTSKI DUH KRALJUJE SREDI SRCA ...

SREDI SRCA!!!

NAJ DRUŽI SRCA SKAVTOV VSEGA SVETA ...

SRCA SKAVTOV!!!

NAJ VODI NAM DEJANJA V LUČI BOGA ...

V LUČI BOGA!!!

Vse se začne in konča pri srcu!!!

Besede stegovodkinje

piše: Glo

VSAK SKAVT BO NEKOČ POLETTEL V SVET ...

Skavtsko leto je mimo, naše glave pa so polne svežih, tistih najbolj norih skavtskih dogodivščin iz poletnih taborov. Zagotovo se prav vsakemu skavtu kotički ustnic vsaj malo pomaknejo navzgor, ko pomisli na prijatelje, s katerimi je v objemu narave preživel nekaj dni, ali pa ko je voditeljem zagodel nekaj prav posebno bistrega in smešnega, prvič skočil v ledeno mrzlo vodo, ker na taboru pač ni druge, ali pa ko je v zvezdnatem hotelu opazoval plamene ognja ...

Vsi ti vtisi, vse dogodivščine, gradijo življenje vsakega, ki se nam pridruži. Nekateri si želijo več, in ostanejo, drugi svojo pot iščejo drugje, a nič za to. Vse nas čaka svet tam zunaj, s svojimi dogodivščinami, gorami, ki jih bo potrebno premakniti, bližnjicami, ki nas bodo tako mikavno vabile ...

Verjamem, da je skavtstvo tisto, ki ti da. Da ti prijatelje, ki se ne bodo vedno le smejali, ampak bodo ostali. Da ti zavedanje, da lahko uspeš in z delom postaneš mojster, če tudi ne znaš niti prižgati vžigalice. Da ti izkušnjo življenja drug za drugega in predvsem drug z drugim. Da ti samega sebe, ko se zmoreš za nekaj dni odmakniti od sveta tehnologije in preprosto začutiti svet okoli sebe. Da ti vero v Boga, ki ni le nekdo tam zgoraj, ampak tvoj prijatelj, oče, sobrat, sestra. In kaj drugega bi bilo bolje odnesti s seboj v svet, v katerega odraščamo?

Vsak skavt bo nekoč poletel v svet. Vsakega čakajo drugačne preizkušnje. Želim vam, da bi vam skavtske dogodivščine, izkušnje, znanja, veščine, odnosi, katerih se učite, res prav prišli v vaši culi življenja. Pa srečno pot!

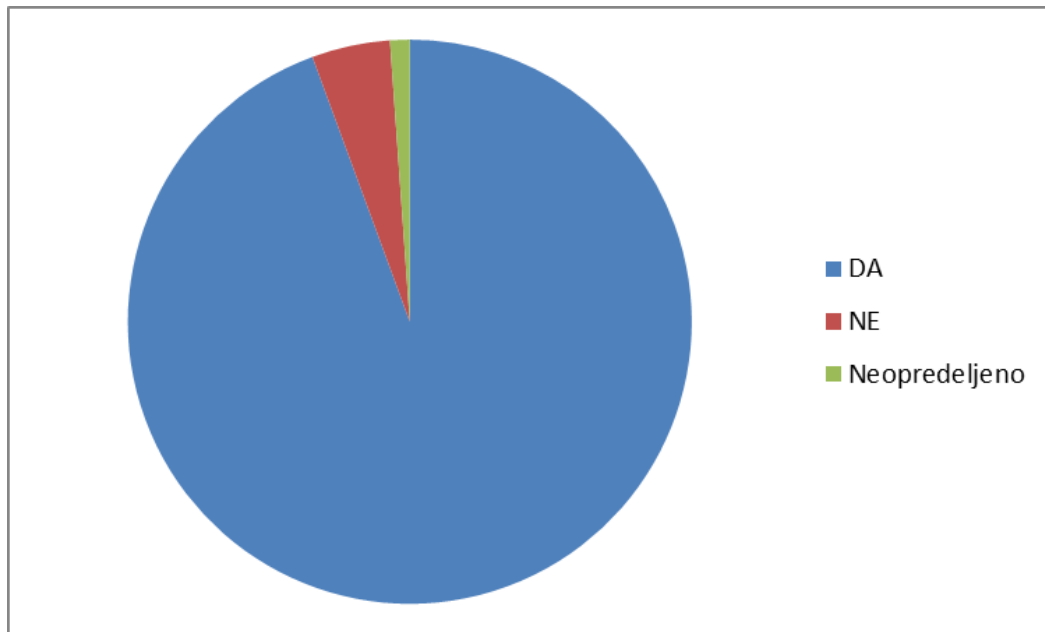
V letu 2017/18 se je zgodilo

- Poletni tabori vej
- Kvajdej 2017, tabor gorenjskih čet
- SKVO vikend, 1. – 3. september
- Prehodi, 1. oktober
- Jakec, 14. – 15. oktober
- Vsi sveti, 1. november
- Duhovne vaje za SKVO, 17. – 19. november
- Jesenovanja vej
- Sprejem LMB na Dunaju, 16. december
- Raznos LMB ostarelim, 23. december
- SKVO večerja, 26. december
- Snackline, 10. marec
- Državno srečanje voditeljev, 16. – 17. marec
- Vikend stega, 13. – 15. april
- Odbitek, 19. maj
- Zaključek skavtskega leta, 26. maj
- Poletni tabori vej
- Roverway
- Taborne šole

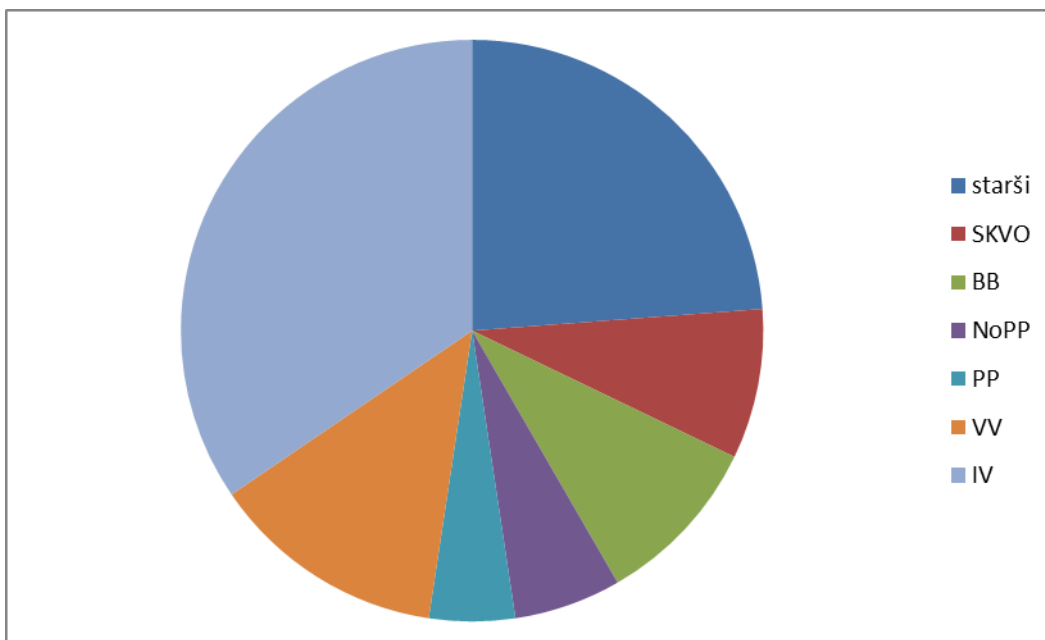
Ali me ima Bog rad?

Na letošnjih prehodih smo vam pripravili anketo z enim samim preprostim vprašanjem *Ali me ima Bog rad?* To, da te ima Bog rad pomeni, da se v Njegovi bližini počutiš ljubljenega, zaželenega in sproščenega. Na vprašanje *Ali me ima Bog rad?* je odgovorilo 89 anketirancev.

Odgovor DA je izbralo kar 84 anketirancev, odgovor NE so izbrali 4 anketiranci, neopredeljen pa je ostal 1 anketiranec.

Odgovor DA je označilo 20 staršev, 7 SKVO, 4 PP, 5 NoPP, 29 IV, 11 VV in 8 BB.

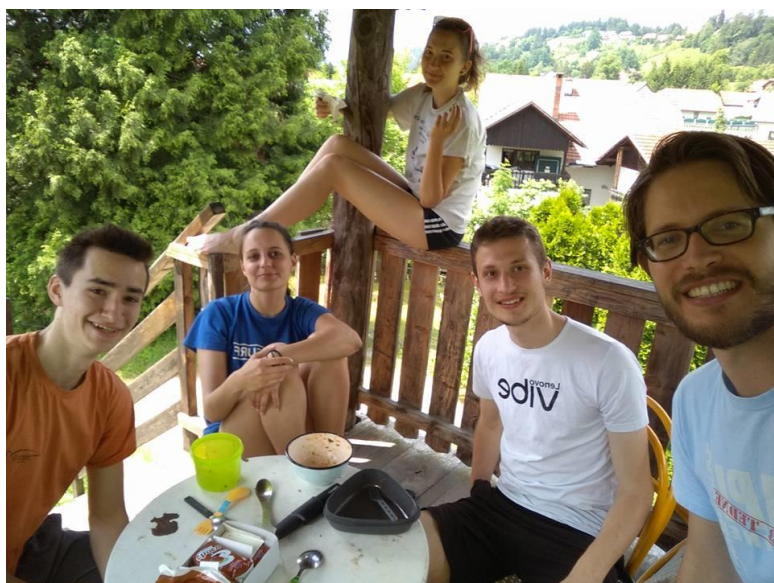
Odbitek 2018

piše: Urška Perhavec, Iznajdljiva opica

Nekje sredi zadnjega pomladanskega meseca, mislim, da je bil 19. maj, je v Mozirju potekal Odbitek. To je turnir v odbojki za skavte iz cele Slovenije, ki ga organizira steg Mozirje 1. Hvala Nini, ki nas je malo brcnila v rit in spodbudila k prijavi. Na začetku smo imeli še visokoteče cilje, da se bomo vsaj kdaj dobili in trenirali. Tega sem se še posebno veselila, saj je od moje zadnje malo bolj resne igre minilo že kar nekaj časa. Seveda pa smo bili vsi extra super zasedeni in nam to ni uspelo. Hvalabogu, da sva z Nino skupaj kuhali na pevskem vikendu kakšen vikend prej, da sva lahko prosti čas izkoristili ob odbojkarški žogi in do popolnosti natrenirali najine udarce (haha).

Sobota je bila tu en dva tri, Jernej nas je napokal v svoj avto in oddrveli smo proti Mozirju. Če smo Škofjo Loko zapustili še malo zaspani, smo v Mozirje prišli polni energije, saj smo pot preživeli ob zvokih folk metala (vem, imamo dober okus za glasbo). Naše vodilo je bilo, da gremo na vse ali nič in najpomembnejše, da se ob tem zabavamo. Prav hitro smo ugotovili, da smo super ekipa in se odlično dopolnjujemo. Točke smo dobivali kot za šalo! Nepremagani smo prišli do finala, kjer smo se pomerili s Tolminom 1. Igra je bila napeta in tudi bolj zahtevna. Krivec zato niso bile samo občasne dežne kaplje, ampak tudi naši nasprotniki, ki so igrali odlično igro. Po trdem boju (beri: 3 setih) pa nam je le uspelo! Ne spomnim se več, kdo od nas je dal zadnjo piko, vem le, da je bil občutek fenomenalen! Pokal je bil naš!

Za še boljši zaključek dneva pa smo si privoščili trojanske krofe (povprečje: trije krofi na enega hehe) !

Mozirje 1 hvala za super organizacijo, mi smo uživali!
Se vidimo maja – bomo poskusili ubraniti naš naslov 😊

Vikend stega 2018

Ustvarjalni utrinki

Pastirica je jedla zažgano polento in padla v vodnjak, zato je imela strgane hlače. Pastir je sledil pikapolonici čez ves gnoj, samo da bi jo rešil.

Pes: Hov, hov!

Cika: Muuuuuu!

Kokoš: Izlegla sem jajca!

Cika: Kaj v tem hlevu tako smrdi?

Pes: Figovec, ki smo ga imeli za večerjo.

Kokoš: Ali bo danes seno?

Pes: Ne, krvavice!

Cika: Ojoj, pa spet bom vidla zvezdice.

Kokoš: Cika, ne mi umret!

Pes: Ja, kako bomo pa drugače dobil krvavice?

V kotlu kuhajo se žganci,

pastir se vozi na balanci.

Na seniku je krava,

ti pa zame si ta prava!

Pastirica kuha kislo mleko

za oslovo uteho.

Pastirc z vilami preoral je njivo,

vmes se spekel je v koprivo.

Bila je kmetija,

ki pašnik je imela,

kjer pasla se je krava debela.

Dekle je z lopato gnoj kidala,

medtem ko je pastirica pred štedilnikom migala,

ko je kislo repo kuhala.

Z veje na vejo

BB strani

BOBRI IN ZGODBA O SREČNEM POLŽU

»POD KOŠATIM GRMOM NA ROBU VELIKEGA TRAVNIKA JE RAHLO ZAŠUŠLJALO. KAJ BI NEKI BILO? SAJ JE ŽE TEMA ... GOSPOD POLŽ SE JE SKOBACAL IZ POSTELJICE IZ SUHEGA LISTJA. PREVIDNO JE STEGNIL TIPALKI IN TIPAL, TIPAL OKROG SEBE, KAKOR BI HOTEL UGOTOVITI, ALI JE KAJ POZABIL IN NI VZEL S SEBOJ. ODPRAVLJAL SE JE NAMREČ NA DOLGO POTOVANJE ...«

IN TUDI MI SMO ODŠLI. NA POLETNI TABOR, NA NAŠE TRODNEVNO POPOTOVANJE NA SVETEGA JOŠTA NAD KRANJEM.

NAUČILI SMO SE ...

- ... DA JE VSAK LAHKO V NEČEM DOBER, NE GLEDE NA TO, KAKO RAZLIČNI SMO SI MED SEBOJ.
- ... DA JE TUDI ZELENJAVNA JUHA LAHKO PRAVA POSLASTICA.
- ... DA IMAMO MED BOBRI PRAVEGA MOJSTRA PEKE PALAČINK.
- ... DA SI ZNAMO SAMI SKUHATI ODLIČNO KOSILO, IN GA V OGROMNIH KOLIČINAH ZMOREMO TUDI POJESTI.
- ... DA JE ZA PIŽAMA PARTI VEDNO ŠE DOVOLJ ENERGIJE.
- ... DA JE SKAVTSKA RUTKA NAŠ PRAVI ZAKLAD, OBLJUBA, KI SMO JO DALI PA NAS SPREMLJA VSAK DAN POSEBEJ.
- ... DA STA VEVERICI TIK-TAK IN CIK-CAK VEDNO POLNI IDEJ IN ENERGIJE.
- ... DA JE KOTALJENJE PO TRAVI LAHKO NORA ZABAVA.
- ... DA JE HRENOVKA PEČENA TAKRAT, KO SE SPEČEŠ, ČE SE JO DOTAKNEŠ.
- ... DA SE V GOZDU OKOLI NAS SKRIVA CEL KUP ŽIVALI, RASTLIN, NAŠLI SMO CELO NEKAJ STOPINJ, KI SO JIH ŽIVALI PUSTILE V BLATU.
- ... DA JE ČUK MALAK ŠE VEDNO NAJMODREJŠI PREBIVALEC NAŠEGA GOZDA.

Ko se volčiči predstavijo ...

pišejo: Kača Kaja, Fao, Akela

Alfa Akela rada je ananas.
Fantastični Fao rad je flancate.
Kreativna Kaja rada je kokice.
Borbeni Bagira rad je banderloge.

Energična Eva S. rada je Evrokrem.
Jagodni Jure rad je jabolka.
Bombastični Benjamin rad je banane.
Luistična Lucija rada je lubenice.
Električna Elizabeta rada je evkaliptus.

Levji Leon rad je lisice.
Motorni Martin V. rad je med.
Mali Martin K. rad je maline.
Emujska Ema rada je enčilade.
Olivasti Ožbej rad je olive.
Lepi Lenart rad je limone.
Jajčasti Jaka rad je jajca.
Nežna Neža rada je nektarine.
Evropska Eva R. rada je evropsko meso.
Egoistični Erazem rad je emujeva jajca.
Nutelasti Nace B. rad je napolitanke.
Neumni Nace D. rad je Nutello.
Zajčasta Zala rada je zelenjavo.
Modri Martin N. rad je mandarine.
Sanjava Sanja rada je smokije.
Jurčkasta Julija K. rada je jagode.
Jedrnata Julija D. rada je ješprenj.
Jevednolačen Jošt rad je juho.
Koristni Krištof rad je kivi, kaki, krof, krompir, kruh, klementine, kostanj ...

Utrinki z jesenovanja

piše: Ožbej Paulus

Na jesenovanju krdela Hitrih tačk smo šli na skalo posveta. Tam smo bili volčiči mladiči sprejeti v krdelo Hitrih tačk. Po skali posveta smo odšli iskat bika. Bik je bil zelo dober. Naslednji dan smo predstavili svoje talente. Po obilnem kosilu in po spustu zastav smo šli domov.

Zimovanje – Ledeno kraljestvo

23.-25. 2. 2018

Mala Stara vas (blizu Grosupljega)

piše: Jošt Potočnik

Zadnji konec tedna med zimskimi počitnicami sem skupaj z drugimi volčiči in volkuljicami odšel na zimovanje. Z vlakom smo se odpeljali v deželo ledenega kraljestva. Ko smo zapustili vlak, smo še eno uro hodili peš. Končno smo prišli na cilj - v ledeno palačo. Tam nas je pričakala Bagira, ki je poskrbela, da nismo zmrznili. Na podstrešju smo se namestili, nato pa odšli na ledeno večerjo (palačinke s sladoledom). Najbolj smo se smejali, ko smo zagledali napis na stranišču: Ledeni prestol, pod njim pa je pisalo: na njem poj ali žvižgaj.

Zvečer smo imeli zabavni večer. Po koncu zabavnega večera smo šli v spalke in Kača Kaja nam je prebrala pravljico. Kot bi mignil, smo zaspali.

Zjutraj nas je zbudila budnica. Po zajtrku nas je nepričakovano obiskal snežak Olaf. Nato smo izdelali štumfaste Olafe in s čarovnijo naredili še sneg. Po kosilu smo se igrali Jungle speed in končno sem ugotovil, kaj moja sestra tako obožuje. Zvečer smo imeli zabavni večer. Nekaj zabavnih iger sem še lahko sodeloval, potem pa kmalu zasmrčal. Kača Kaja me je zbudila in mi povedala, da sem tudi jaz poskrbel za zabavni večer, čeprav tega nisem vedel. Naslednji dan smo šli k sveti maši. Po kosilu so nas prišli iskat starši. Zadovoljni in malce utrujeni smo odšli iz ledenega kraljestva.

Bilo je zelo lepo.

Poletni tabor Krdela hitrih tačk

Kdaj: 10.-13. 7. 2018

Kje: Vnanje Gorice

Tema: Neverjetni

Letošnji poletni tabor smo Hitre tačke preživele v deželi superjunakov, kjer smo spoznale družino Neverjetnih in njihove super moči. Tudi sami smo razvijali svoje moči z različnimi dejavnostmi. Med drugim smo obiskali tudi Center starejših v Notranjih Goricah, kjer smo svojo otroško moč in veselje delili s starostniki. Skupaj smo se igrali različne miselne in tekmovalne igre, malo pa smo tudi zapeli ob kitari. Bili so nas zelo veseli.

Kaj vse pa smo še počeli, pa si preberite v spodnjih kratkih mislih naših volčičev in volkuljic.

Na taboru mi je bilo vse zelo všeč, tako da se zelo težko odločim, kaj napisati. Zelo so mi bile všeč vodne igre, pa tudi orientacijski pohod, zabavni večer z bansi in prenočitev v šotoru, ko je deževalo.

Eva Strelec

Na taboru smo pripravili veliko različnih jedi, bananin kruh, energijske ploščice, torte ... Bilo je veliko stvari, ki smo jih počeli: poslikali smo majice in delali preveze iz blaga, imeli vodne igre, se igrali Roverčka, peli pesmi, gledali film Neverjetni, imeli različne večerne igre, imeli zabavni večer in še veliko različnih stvari. Starejši volčiči, ki bomo v jeseni šli v četo, pa smo postavili bivak in v njem tudi spali. Ravno tisto noč, ko naj bi spali v njem so prišli rdeči psi, ki so ubili Akelo. Bili smo zelo žalostni. Naslednji dan smo se popoldne odpravili proti domu, peljali smo se s trolo in nato še z vlakom do Škofje Loke, kjer so nas pričakali naši starši.

Krištof Bešter

Napisal bom najzanimivejše stvari iz letošnjega poletnega tabora. V sredo smo sledili listkom, ki so označevali pot, in prišli do doma upokojujencev. Vmes so nas listki tudi zavedli. V domu smo se igrali z upokojenimi gospodi. Najbolj so se znali igrati domine (znali so se igrati tudi druge igre). V četrtek smo imeli vodne igre, ustvarjenje, kuhanje in prvi zabavni večer. Pri vodnih igrah smo se zelo zabavali. Pri ustvarjanju smo si ustvarili svoje neverjetne majice. Skuhali smo frutabelin narastek. Na zabavnem večeru je bila točka o meditiranju zelo smešna. Izvedli so jo skoraj vsi tisti, ki gredo v četo. Petek je bil dan odhoda in zato smo oblekli svoje neverjetne majice. Kdor je hotel, se je igral Roverčka. Roverčka sem se igral, ker mi je všeč.

Tabor se je končal na železniški postaji v Škofji Loki. Zaključil se je s podelitvijo nagrade za najboljšo gručo.

Erazem Kušar

Na letošnjem poletnem taboru mi je bilo najbolj všeč, ko smo spali v bivaku, ki pa je bil preluknjan. Ponoči je močno deževalo in zmočilo Bagiro in Krištofa. Bagira je dala predlog, da bi šli v hišo, vendar smo starejši volčiči vztrajali, da bi bili zunaj. Ko smo se zbudili sem imela vsa oblačila premočena, med drugim tudi kroj, rutko in kavbojke. V kvadratu sem morala delati odkupnino, ker nisem bila oblečena v skavtsko uniformo.

Hrana je bila zelo dobra, boljša kot na prejšnjih taborih, saj je bilo včasih tudi kaj zažgano. Vendar smo preživel.

Eva Rupar

Tabor je bil res super. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se borili z rdečimi psi.

Nace Bukovnik

Od 10.-13. julija se je krdele Hitrih tačk odpravilo na zabavno pustolovščino s člani družine Neverjetnih. Urili smo se v skupnem sodelovanju in veščinah, kot sta bili:

- lebdenje, imeli smo zavezane oči in stali na plošči. Dva sta nas dvigovala, enega po enega v zrak, a le za nekaj centimetrov. Občutek je bil, kot da bi šel za meter, dva v zrak. Potem pa smo skočili dol.

- hojo čez lavo z listi papirja (4 člani skupine, 3-je listi) in te liste se je polagalo pod noge. To sta bili veščini Jaka Jake (dojenčka).

Violeta nam je zavezala oči, le zadnji jih je imel odprte. S signali nas je usmerjal do škatle, kamor bi morali odložiti pujska. Drugič pa smo morali iz naših teles sestavljati predmete in živali. Pri Dash-u pa smo tekli in se igrali križce in krožce. Kasneje pa nam je pokazal tabelo z pikami za 10 sekund. Mi smo po preteklem času morali te pike narisati na pravilna polja v prazno tabelo. Ko smo prišli še do Helene pa smo z elastikami prenašali predmete in se usmerjali mimo bombic.

V boju z rdečimi psi smo zmagali volčiči. Vendar pa je glavni pes napadel Akelo, ki je za tem kmalu umrla. Vsak dan so bile na vrsti tudi delavnice. Na delavnicah smo ustvarjali svojo super majico Neverjetnih, preveze za oči in pripravljali hrano za moč. Vodne igre so bile super. Na taboru smo se imeli zelo lepo.

Elizabeta Švab

To je bil moj prvi poletni tabor. Najbolj se ga bom zapomnil po zabavnih večerih, kokosovih kroglicah in najboljši bananini torti.

Jošt Potočnik

Pesem starih volkov

Mi smo stari volkovi,
Vsi Velikega Taia sinovi.
Po džungli se podimo,
In za vas skrbimo.
Veseli smo vseh vas,
da z nami preživljat' boste čas.

Stara siva volk Akela,
mir v krdelu dela.
Za skupnost ona skrbi,
zato spoštujemo jo vsi.

Fao naslednik je njen,
poznavalec luninih je men.
Le vzemi ga za zgled,
dober je njegov pogled.

Črni panter je Bagira,
nič ne vrže je iz tira.
Hodi skoz brez šuma,
ne opazi je niti truma.

Še Mama Rakša tle stoji,
jo za volčiče vse skrbi.
Strastno za skupino,
dela karkol, tud odkupnino.

Pri nas je še Kača Kaja,
ki v tuji džungli zdaj pohaja.
Iz daljave nam pošilja pozdrave,
želi vas spoznati prave.

Tako ste zdaj spoznali,
da vsi skupaj smo se zbrali.
Da bi dobro se imeli,
veliko novega doživeli.

Tudi letos v džungli tej,
Pozdravljamo vas (mi vsi) hej.
Kar najbolje, dober lov.
Da bogat bo naš ulov!

IV strani

priredba pesmi *Julija* (spomin na Kvajdej 2017)

C e
Moji mastni lasje
C a (G)
neumiti zobje
F e d
noga mi smrdi
a B G⁷
iz nosa smrkelj mi visi ooo... fuj.

C d
Skavti smo umazani
F G⁷ C
ni ti treba se umivati
D⁷
svinjski smo lahko vsi
F G⁷ C
tudi tebi se zgodi.

C d
Loka je v gozd odšla
F G⁷ C
vsa drevesa je posekala
D⁷
potko je počistila
F G⁷ C
čisto je izmučena.

NOVIČKE S POLETNEGA TABORA

UDARNO!

V Lescah kup zverinskih skavtov pregnal nedolžna turista!

Nedolžna avstrijska turista, ki sta si želela privoščiti kratek oddih v Lescah, sta bila v soboto, 21. 7., zjutraj primorana v evakuacijo s prostora taborjenja. Prestrašili so ju s sekirami in drugim orožjem, po pričevanju para pa so se tudi zjutraj, ko sta pakirala šotor, na njiju spravili vsi skupaj, ju obkolili in kričali hitreje, hitreje! Na to obtoževanje se je eden izmed njihovih vodij odzval s slabim izgovorom, da so imeli jutranjo telovadbo in je samo spodbujal otroke..

TOMAŽ JE NAJŠIBKEJŠI ČLEN!

Danes je potekala napeta tekma v roverčku, ki jo je spremljalo tudi budno oko novinarske ekipe novičk. Vsi so izgledali polni zagona in energije, razen od našega dragega Tomaža so tekli potoki švica. M.Š. in E.B. sta kot glavna igralca tekme povedala, da sicer ne igra slabo, bi mu pa koristil kakšen jutranji tek s prijateljem Janom (op. uredništva: Jan je šel vsako jutro na jutranji tek do Bleda in okoli jezera). Tudi voditelje je v členarju pričakal bolj žalosten prizor trpečega Tomaža, ki je skozi zobe komaj iztisnil, da take divje igre njegova leta ne prenesejo več. Ekipe novičk drži pesti, da si Tomaž kmalu opomore po naporni igri.

Par dni kasneje...

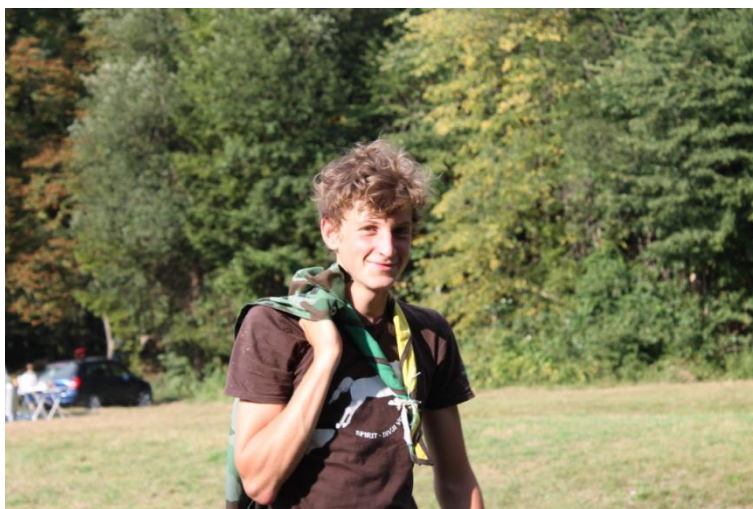
Tomaž si očitno še vedno ni opomogel! Zadnjo noč so freisinško stražo preverjali klanovci, med njimi tudi Tomaž in Jan. Žal je bil roverček za Tomaža usoden, kajti Tomaž je bil med napadalci prvi ulovljen. Je čas, da se upokoji ali pa se bo naslednjo sezono vrnil prenovljen?

ŠPORT

Piše: M.Š.

Dneva 21.7. se je na igrišču za odbojko odvijala tekma odbojke. Igrali sta ekipe Jemenois in Floss. Zmagovalci so bili ekipa Floss. Vodil jo je M.K., ekipo Jemenois pa G.P. Floss so zmagali z 23:21.

Novinarji smo izvedeli, da se je igra razvnela do te mere, da je N.B. zastavil svojo rutko. Upamo, da bo tudi drugod tako samozavesten.

SO FANTJE KONČNO OSVOJILI VEŠČINO POSPRAVLJANJA?

Če pogledamo rezultat pospravljanja šotorov, nas nekaj zbode v oči... Fantje so pospravili lepše kot nekateri dekliški vodi! Govori se, da so nekateri vodi podkupili voditelje z izlivi ljubezni v svojih klicih, ampak hej! Skavt se znajde ane ;)

DOGODKI NA RAFTINGU!

M.S. in V.B. smo slišali, da sta se pritoževali, da ju je na raftingu vodič nalašč 2x vrgel v vodo. Se vodiči morda poslužujejo vrtčevskih načinov osvajanja?

ZA VSA TRETJA KOLESA...

Se kdaj počutiš odrinjenega in nezaželenega? Se kdaj kljub družbi počutiš osamljenega? Se kdaj počutiš kot... khm khm... tretje kolo?

Zate imam 6 uporabnih nasvetov:

1. Zavedaj se, da si edinstven in kul! Tudi če se v nekem trenutku počutiš nesprejetega, je na svetu ogromno ljudi, ki te imajo radi.
2. Nisi edini na svetu s takimi občutki. Ozri se okoli sebe in hitro jih boš opazil, pristopi, zajamrajta skupaj! Lažje ti bo ☺
3. Včasih se pretvarjaš, da je vse v redu in se v neki družbi počutiš super. Ne slepomiši se! Priznaj si svoje prave občutke.
4. Iz take družbe se čim prej odstrani, le zakaj bi zapravljaj svojo energijo za sekiranje.
5. Hej! Ne zapadi v depresijo, kajti tudi tebe čaka sorodna duša, ki ti bo svet obrnila na glavo. In časi tretjega kolesa bodo mimo.

In še najpomembnejše!

6. Če si ti eden izmed teh, ki spravljajo prijatelje v tako počutje, imamo zate super nasvet: Ne bodi rit! (ups) in bodi pozoren na svoje prijatelje! ☺ Pogovori se z njim o vajinih občutkih in mu daj vedeti, da ti še vedno pomeni ogroooooomno. ♥

JEDILNIK TABORA

Kosilo: kar si boste skuhalo

Večerja: kar vam bomo skuhalo

Najpogosteje uporabljene začimbe: ljubezen in slabe šale voditeljev

Najljubša jed: rižota

A te je bilo že kdaj strah na straži?
Si kdaj po nepotrebnem mogel pumpat sklece?
Si se kdaj počutil, kot da si edini v vodu, ki dela?
A si kdaj čakal v koloni za WC pa sploh nikogar ni bilo v njem?
Si se kdaj zares potrudil pri delu, nato pa je vso slavo požel nekdo drug?
Verjetno si na vsaj enega od teh vprašanj odgovoril z DA, saj se krivice dogajajo vsak dan prav povsod.
Vendar pa si prav ti tisti, ki se lahko odloči, kako bo to sprejel. Zato pozabi na vse stare zamere in z objemom svojim soskavtom podaj mir.

Vse ljubezenske
novičke pa ostajajo
skrite očem širše
javnosti! Saj veste:

KAR SE ZGODI NA
TABORU, OSTANE
NA TABORU!

Pesem slovesa za Nino!

... ki je najprej odšla za mesec in pol v Bolivijo in potem v klan.

Prيرهjeno na Dekle moje, ki jo poje Vlado Kreslin

Draga Nina zdaj greš naprej,
draga Nina zdaj greš naprej.
Naprej v klan, kjer je boljši stan,
draga Nina zdaj greš naprej.

Hvala, ker najboljša si bla,
ker si nas prenašala.
Za vse dobre ideje ob katerih se ti smeje.
Hvala, ker najboljša si bla.

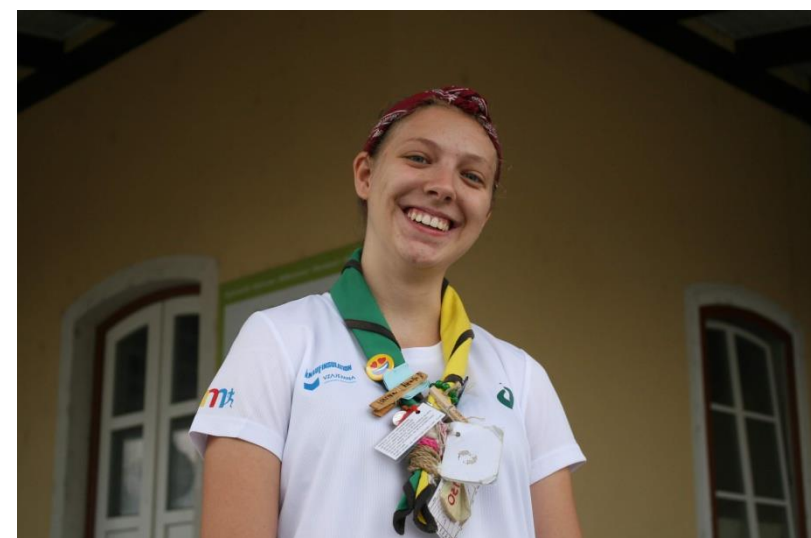
Ref.

Nina v klanu fino se mej,
v klanu ful veliko se smej.
Bodi zgleden voditelj, skavtskih duš rešitelj.
Nina v klanu fino se mej.

NOPP strani

Noviciat Alsmoresnih flancatov (2017/18)

"Jesenovanje" na Pokljuki

piše: Skrivnostni medved

Vse se je začelo dne 5.1.2018, ko se nas je na SDK-ju dobilo 7 ljudi (Timotej, Luka, Vid, Jan, Jure, Katja, Blažka) za start prve ekipe, ki gre na Pokljuko. Pred tem pa smo še pripravili vso opremo in hrano. Okoli 15.00 smo se odpravili iz Škofje Loke in smo prišli, ko se je že začelo mračiti, do Športnega hotela blizu naše namestitve. Tam smo se srečali z Darinko, ki nas je vodila do kočice, malo z avtom, nekoliko več peš. Preden smo peš odrinili pa smo seveda oblekli gamaše in se natovorili z opremo. Ko je bilo že temno smo prispeli do kočice, kjer smo se deloma že namestili.

Takrat se je pričelo z delom, ki je vključeval: zgraditi hladilnik v snegu, nasekati trske in zakuriti ogenj v starem štedilniku, zgraditi WC (v snegu seveda) v bližini, odkidati nekoliko okoli kočice in razpakirati hrano ter jo razvrstiti. Kmalu za tem je prispela druga ekipa, ki je vključevala 5 ljudi (Joško, Tomaž, Karolina, Ema, Aleks) in so hodili v popolni temi, ampak jim je uspelo zaradi izkušenega vodiča Joškota. Ko so prišli se je začela delati večerja, ki je bila kuskus s sirčki in po izbiri z rozinami ali koruzo.

Medtem in po tem smo imeli tudi zelo zanimivo temo o kateri smo se pogovarjali. Tema je vsebovala naše želje in cilje, bilo je lepo slišati kaj vse si ostali želijo doseči. O njih smo imeli tudi bolj poglobljen pogovor v manjših skupinicah. Takrat smo tudi izvedeli temo jesenovanja, ki je bila **Strmina ga zmaga**. Na temo tega smo imeli tudi plakat na katerem so se nabirali tudi pregovori, kot je: »Nobody said that it would be easy – they just promised it would be worth it«. Joško je kasneje odšel in mi smo se pripravili na spanje. Bilo je bolj malo prostora, ampak smo se vseeno razporedili.

Naslednjega jutra, v soboto smo zjutraj najprej imeli zunaj kvadrat in telovadbo potem pa še zajtrk, s posebno specialiteto, ki jo je pripravil en in edini mojster Vid. To je bilo karamelino mleko. Po obilnem zajtrku pa smo se napravili v popolno zimsko opremo in odšli ven graditi snežne bivake, ki bi bili potrebni v sili. Bili smo po dva skupaj in si izbrali prostor ter pričeli z gradnjo. Bivaki so bili zgrajeni tako, da sta bili znotraj dve stopnici, ena za človeka, kjer bi spal, druga, ki je bila nižja, pa kamor bi šel mrzel zrak. Streha je bila sestavljena iz palic za ogrodje in potem čez sveže smrekove veje. Na koncu se je cel bivak še utrdil s snegom in bil je dokončan, na vrsto je prišla le še dekoracija, ki je vsebovala: snežake, poličke za telefone, smrekova vratca za vhod...

Ko smo končali z bivaki je sledila še zabava v snegu, ki pa je bila v tem primeru drčanje po strehi od hleva navzdol. Prav tako tudi skakanje s strehe. Potem je šlo nekaj nas notri ter pričeli z kurjenjem in pripravo kosila, ki pa so bile odlične tortilije. Ostali pa so v tem času imeli še zanimivo stezosledstvo v snegu, ki jo je pripravil Timotej. Po stezosledstvu smo šli vsi notri in se ogreli ter dali sušiti obleke. Sledil je odličen obed, kmalu po katerem smo spet šli ven in si ogledali naše bivake ter se pogovorili o njih.

Zatem sta prišla še Klara in pa Joško. Takrat smo spet imeli veliko pogovora o ciljih in smo spoznali tudi odlično tehniko za doseganje ciljev in opredelitev, da veš kje si na poti do njega. Pričeli smo tudi z načrtovanjem projekta za katerega smo se odločili. Medtem pa sta nam Timotej in Joško pripravila večerjo, ki je bil mlečni riž s kakavom. Potem ko smo se nahranili, smo imeli še sveto mašo, katero je vodil Joško in po kateri je Joško na žalost spet moral oditi. Potem je sledilo še nekaj načrtovanja in na koncu pred spanjem smo šli še ven boski v kratkih hlačah in majcah, da nas je malo pozeblo in smo lažje zaspali.

Naslednje jutro, torej v nedeljo, ki je bil zadnji dan smo zjutraj imeli telovadbo podiranja bivakov, ki so bili v napoto in kasneje zajtrk. Sledilo je še malo načrtovanja in potem kmalu že priprava kosila, ki pa so bili trganci. Zatem smo pričeli z pospravljanjem in natovarjanjem nas, za odhod. Polni veselja smo se odpravili proti avtom, na poti pa smo si izmenjali še par pomembnih besed. Pri avtu nas je nekaj šlo domov z Janovim očetom, ostali pa smo šli s Timotejem. Vsi smo se imeli zelo dobro in smo se zabavali, a vseeno smo še vedno nekaj pogrešali in to je bila TERA.

VODITELJI NAŠEGA STEGA

BB

Kea

Glo

Čuk Malak

VV

Akela

Kača Kaja

Bagira

Mama Rakša

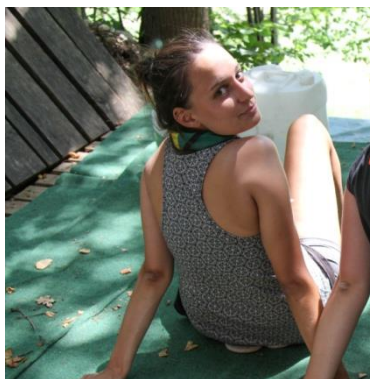

Fao

IV

Urška

Mojca

Jan

Vid

br. Jaro

NoPP

Štefka

Neža

br. Jaro

PP

Nina

Jure

br. Joško

SKVO korenina

Timotej

Roverway 2018 – Nizozemska

piše: Neža Krajnik, Zgovorna žirafa

Goede dag!

Letošnje poletje sem se udeležila **Roverwaya na Nizozemskem**. Ker mnogi ne veste točno, kaj je to, naj vam ga najprej malo predstavim.

Rover – popotnik in *way* – pot = potovanje popotnikov in popotnic. Roverway je **svetovni tabor** popotnikov in popotnic, starih od 16 do 22 let. Organiziran je v Evropi na vsake 4–6 let. Razdeljen je na dva dela, v prvem delu potekajo »potovalci« (beri: potovalni tabori po celi državi), v drugem pa je skupni tabor vseh roverjev oz. popotnikov. Letos je skupni tabor potekal na skavtskem tabornem prostoru v Zeewoldu. Tam se je zbralo več kot 5000 skavtov iz 45 različnih držav s celega sveta. Sicer niso prišli skavti iz vseh držav, verjetno tudi zaradi oddaljenosti, so pa res prišli kanadski skavti, venezuelski, tajvanski, pa tudi skavti iz Gane, Južnoafriške republike, Libanona, Saudske Arabije ... in iz vse Evrope. Največja (državna) odprava je štela 700 članov, ki so prišli s Portugalske, drugih največ pa je bilo na Roverwayu Italijanov (500). Med vsemi skavti pa se je znašlo tudi 150 Slovencev, med njimi tudi jaz.

Za udeležbo na tem taboru sem se odločila, ker sem si vedno želela spoznati veličino skavtstva – kako se je razvila Bi-Pi-jeva ideja širom sveta. Na vsako skavtsko skupino so vplivali različni dejavniki, kot so čas nastanka, politične in ekonomske razmere, religijske ideologije in prostor. Zato smo si danes tudi taakoo zelo različni, od organizacije do organizacije. Želela sem spoznati čim več ljudi, ki tudi tako kot jaz čuti in ve, da je **skavtstvo del našega življenja**, da z njegovo pomočjo odraščamo in se razvijamo ter da je to nek svojevrsten pogled na svet. Mislim, da je bila udeležba na Roverwayu odlična ideja, predvsem zaradi čutenja istega skupinskega skavtskega duha, ki se je širil po celotni Nizozemski, tako med skavti kot tudi med »navadnimi smrtniki«.

Na Roverwayu sem doživela vse živo. Videla sem tisoč različnih rutk (našla tudi enake Komendi 1) in vse barve polti. Če me vprašate, kaj pa me je najbolj presenetilo, bi rekla, da ideje o tem, kaj pomeni biti skavt. Večkrat sem se vprašala: »So to sploh še skavti? Kako oni dojemajo skavtstvo«, ker se je **mentaliteta in delovanje** skavtskih organizacij **precej razlikovalo** od naše. Kljub razlikam, pa se je ohranilo glavno bistvo – učenje o življenju in spoznavanje okolice okrog nas. Medtem ko je pri nas skavtska rutka najbolj svečan simbol skavtstva, so jo drugi uporabljali bolj za senco na glavi, prenašanje vročih loncev pri večerji ali pa je bila preprost podritnik (haha). Zgodilo se je tudi, da si kdaj skoraj stopil na rutko, ki je prosto ležala na tleh. Edini dan, ko smo vsi imeli rutke, je bil 1. avgust, ko je bil svetovni dan skavtske rutke (ang. world scout scarf day). Druga nenavadna zadeva na taboru je bila hrana. Vsi dobro vemo, kateri je *skoraj* uradni 11. skavtski zakon ... Na Nizozemskem smo to začutili iz prve roke. Njihov način »kuhanja« se je od našega razlikoval v tem, da smo velikokrat jedli hrano, ki je bila kuhana v plastiki (npr. klobase ...) ali pa sta bili dve rezini salame za v sendvič pakirani posamično. Ja, vem, kaj razmišljate: kaj za vraga? :D Tudi nas je šokiralo, zato smo vprašali naše voditelje, kako, da jemo pogreto hrano iz plastike. Njihov odgovor je bil: »Uh.. are you not used to that? We always eat like this on bigger camps. We could cook and prepare whole meals by ourselves but we don't have time to do it and there isn't enough staff, that would do this for us.« Kar pomeni, da so bili drugi na večjih taborih vajeni jesti hrano, ki ni zahtevna za pripravo (kar je pojasnilo naše spraševanje, zakaj imamo burgerje, samo 2 sendviča za kosilo in razne tortice za večerjo). In tako kot smo pametni Slovenci, smo si poskušali narediti čim bolj zdravo in prijetno za nas ... kolikor je pač šlo. Ugotovila sem, da je bilo dosti ljudi, predvsem iz Velike Britanije, vajeno tako jesti – nezdravo in v poznih večernih urah nekoliko večje količine. Edini, ki so nas razumeli, so bili Italijani iz organizacije AGESCI. Ti so eno popoldne zbrali pogum in se dogovorili z voditelji, da sami pripravijo kuhano (!) hrano za vseh 50 skavtov na potovalcu. Tako smo edini večer jedli tako, kot se zagre :P makaron flajš, brusketete in paradižnikova juhca. Mljask .. BRAVO! Takrat smo jih začeli še bolj občudovat, čeprav smo jih že zaradi odlične angleščine – da slučajno ne bo kdo mislil, da ne znajo anglešk. Vam pa razkrijem, da so bili edini (slabši/ne) poznavalci angleščine Španci. Z njimi smo se zelo težko sporazumevali. Ampak ko smo videli, da plešejo in pojejo na svojo glasbo, smo dojeli, da se imajo tudi oni super. :D

No, pa da vam povem še kaj res super zadev, ki so se zgodile. Ker je glavno bistvo veje PP **služenje**, smo se tudi mi odpravili v tovarno daril, kjer smo sestavili okoli 200 rojstnodnevnih daril za otroke iz socialno šibkih in ogroženih družin. K skavtskemu duhu je pripomoglo tudi praznovanje rojstnih dni udeležencev Roverwaya, ki so praznovali v tem času. Skavtskih praznovalcev je bilo malo več kot 100 (si predstavljate,

koliko časa bi peli, če bi za vsakega posebej? :D). Tudi sam program je bil pravo doživetje. Najbolj **si bom zapomnila** grajenje Triglava iz trstik in elastik (naš je bil visok prib. 5 m), igranja poročne koračnice na kivije, skakanja in tekmovanja na napihljivih gradovih ter več kot 500 koles v taborni kolesarnici. Kolesa so bila ves čas na voljo za ogled mesta Zeewolde, kjer so bila parkirišča za kolesa na vsakem koraku. Fun fact: veste, da je na Nizozemskem več koles kot ljudi?

Poleg vsega tega pa smo večkrat lahko opazovali tudi čudovite ravnine, na katerih smo v daljavi lahko našli preko 40 vetrnih elektrarn. Všeč so mi bili tudi **večeri**. Čeprav niso organizirali »tipičnih« zabavnih večerov, kot jih poznamo mi, so pripravili svoje, ki so bili prav tako zakon. Nekatere večere smo imeli po obali sprehode v mesečini, veliko smo klepetali, pa plesali pred glavnim odrom (v družbi znanih DJ-jev) in v več različnih disco šotorih (npr. silent discu), seveda ni manjkalo tudi petja in karaok. V določenih šotorih pa je bila na voljo tudi tipična domača hrana nekaterih posameznih držav, kot so bile Poljska, Nemčija, Švica ...

Bili smo tudi **v depresiji** in to hudi! Pa ne v kakšnem bolezenskem stanju, ampak na nadmorski višini -2 m, torej dva metra pod vodno gladino. Sicer občutek ni nič kaj drugačen kot drugod, edino smešno je, ko rečeš, da greš gor na obalo. :D

Zgodilo se je res mnogo stvari. Nekatere bolj običajne, spet druge čisto nepričakovane.

Ker je še toliko stvari, o čemer bi lahko pisala, prostora v Šlaufu pa vse manj, vam svetujem, da če imate kakršno koli vprašanje oz. če vas zanima še več, vam z veseljem povem še druge smešne in zanimive prigode. Smo se pa jaz in moja skupina (patrulja) imeli super, še najbolj pa takrat, ko so nas spraševali, če Slovenija leži blizu Rusije (češ, da smo verjetno sosedje, če imamo podobno zastavo)

Izkušnja biti na takšnem taboru v tujini je **nepozabna**, zato vabim vse popotnike, popotnice in tiste, ki to še boste, da se v svojem življenju vsaj enkrat udeležite česa takšnega. Menim, da ti takšna spoznanja in izkušnje pomagajo pri poglobljanju lastne skavtske identitete – ker lahko le tako res ceniš in vidiš, kaj vse imamo okoli sebe in kako je skavtstvo nekaj norega.

- Vabljeni torej na **evropski Jamboree na Poljsko**, ki bo leta 2020 – prijave naslednje leto.
- Vabljeni tudi na **MOOT na Irsko**, ki pa bo leto pozneje, torej 2021. Ta pa je namenjen mladim 18.–25. leta. Vsakega od teh dveh taborov se lahko udeležite tudi, če ste starejši, in sicer kot osebje (IST), kar pa je prav tako zanimivo in za kanček še cenejše kot za udeležence. Promocijski video si oglejte na portalu YT.
- Vabljeni še na **EIJ v London**, ki bo prav tako leta 2020. Namenjen za skavte 10.–17. leta starosti. Prijave se začnejo naslednje poletje.

Mednarodnih skavtskih taborov je polno morje! Zato ne odlašaj in se prijavi. Če pa še nisi prepričan, pa pogledaj fotografije in posnetke Roverwaya 2018 na FB skupinah: Roverway 2018, Roverway 2018 Slovenija Skavti, Roverway 2018 – slovenska odprava (taborniška skupina).

Gelukkige manier!

Zalit si, da zalivaš! (TŠ Metoda VV)

piše: Urška Dolenc, Tiha Levinja

Priznam, da sem bila kar živčna, ko sem se v sredo, 25. 7. 2018, vozila proti Klancu pri Kozini skupaj s še tremi skavtinjami. Nisem vedela, kaj naj pričakujem, sploh pa nisem pričakovala, da se bom po enem tednu v njihovi družbi počutila kot doma – kot del krdela.

Po kratkem in zabavnem uvodnem spoznavanju smo se prelevili v rožice: dodali so nam še malo zemlje, nas zalili z blagoslovljeno vodo.

Za tem smo bili izzvani z vprašanjem *Kdo si?*, ki je odmevalo v nas med darovanjem svete maše na pragu cerkve – tako smo skupaj z Jezusom vstopili v Taborno šolo metoda VV. Svoje rutke smo zamenjali z zelenimi in se prepustili na milost in nemilost starim volkovom. S Fifi, Vijolico, Čmrlekom in Slinkom smo odkrivali radosti vrtnarjenja oz. voditeljstva ter se z Mavglijem podili po džungli. Izmenjevali smo si ideje in prakse iz naših krdel, debatirali, prepevali in plesali, spoznavali naše volčiče, lovili Bandarloge, reševali Ata Volka in Akelo, jedli bučke na tisoč in en način, občudovali lunin mrk, darovali svete maše, bansali v dežju, preživeli noč na prostem v puščavi, premagali nevarne strupene rože in tulili v luno.

Teden je minil, še preden rečeš Bandarlog, in že je prišla zadnja noč, ko smo do jutranjih ur pisali zlate knjižice, v katere smo skušali ujeti veselje ob novih prijateljstvih. Ker smo postali pravo krdelo, smo se v torek s težavo ločili in se po uradnem zaključku odločili še za skupen skok v morje.

Domov smo se vrnili utrujeni, a vendar polni zagona za naprej, saj smo dobili ogromno (spo)znanj, izkušenj, idej, pozitivnost in samozavest, da bodo krdela iz tridesetih slovenskih džungel delovala še bolje in še bolj uigrano. Dobili pa smo tudi odgovor na prvo vprašanje: smo ponosni stari volkovi, pravi skavtski voditelji, ki si upajo živeti v džungli.

Ne se bat – naprej peljat! (TŠ Metoda IV)

piše: Mojca Krajnik, Pojoča žirafa

Navdušenje. Občutek, ki me je navdajal, ko sem prejela mail, da sem sprejeta na letošnjo taborno šolo.

12. avgusta sem se tako vkrcala na vlak, ki me je popeljal v Grahovo ob Bači. Ko je vlak pripeljal na postajo, je poleg mene z vlaka sestopilo še devet mladih src, ki so prišli tja, tako kot jaz, z namenom da v enem tednu pridobijo kompetence za uspešno vodenje veje IV in pa najpomembneje, da spoznajo kopico ljudi z istim poslanstvom, kot ga imajo sami – biti skavt po srcu.

Ko sem na železniški postaji gledala devet (skoraj) neznanih obrazov sem vedela, da prihajajoči teden nikakor ne bo dolgočasen. Skupaj smo se odpravili proti zbirnemu mestu, kjer smo počakali še preostale udeležence. Nato je sledila prva ambientacija in ... dogodivščina se je uradno pričela.

Ob vhodu v taborni prostor so nas najprej razdelili v vode. Takrat sem nisem zavedala kakšno srečo imam, da sem v vodu pristala z Andražem, Patricijo, Marušo in Davidom. Skozi nadaljnji teden sem večkrat imela priložnost videti kako čudovite osebe so in kako zelo smo se ujeli. Kot navadno smo nato postavili šotore in tabor (WC-ja in umivalnice nam ni bilo treba postaviti, ker sta že stala – kakšen luksuz!), nato pa je sledil slavnostni kvadrat, ki je naznanil uraden uraden začetek TŠ in formacija vodov. Ker smo na TŠ voditelji in vemo, kako zgleda primeren kvadrat, smo ga seveda morali najprej razdreti in narediti novega ☺. Potem pa končno. Formacija vodov in menjava rutk. Na TŠ smo tako imeli čast bivati z netopirji, somi, leščurji, polhi, cikami in (mojimi najdražjimi, najlepšimi) mulami, vod katerega članica sem bila tudi jaz (in ne nismo si naredili takega imena, ker se vedno mulamo, ampak ker smo trmasti. OK, pa tudi zato ker nismo smeli biti alpake, ker niso slovenske živali ☺).

Za vso to slavnostjo je sledil prvi zabavni večer. Tako je kopica nadobudnih voditeljev prebila led in se nezavedno začela povezovati v eno super skavtsko skupino.

Naslednji dan se je začel, kot se za tabor spodobi – najprej jutranja molitev, nato telovadba, zajtrk, kvadrat, program. A za nas je bil program v resnici izobraževanje. Zahvaljujoč odličnemu vodstvu TŠ (resnično same pohvale!) so bile izobraževalne urice res zelo zanimive. Že nekaj časa nisem tako z veseljem poslušala in delala zapiske (pa ne da faks ne bi bil zanimiv, ampak redke so priložnosti, ko imaš predavanje na terenu in lahko v trenirki sediš v travi in na svežem zraku poslušаш snov, ki je dejansko zelo zanimiva). Šele na teh izobraževalnih uricah sem se zavedala resničnega in pomembnega namena, ozadja tega kar kot voditeljica počnem. Seveda smo poleg predavanj imeli tudi veliko igro – otočke, ki jim je sledila krajša pot preživetja. Če so voditelji naredili program, smo ga mi pogosto popestrili s petjem, še kakšno dodatno igro in bansom.

V naslednjih dneh, ki so bili popolnoma običajni sem si jih popestrila kar sama. Ena od prigod, ki je popestrila dan, je ko je prišla na dan moja nerodnost in sem se prstom na nogi udarila ob kamen in zatrgala noht. Ravno sem kazala noht mojemu vodu in mi vsi svetujejo naj ga takoj povijem, da ne bo še slabše, se jaz nekako nerodno prestopim in noht še dokončno odtrgam. Noht mi je zalila kri, mojim članom voda pa sem s svojo nerodnostjo polepšala dan. Na koncu smo vsi obvezovali in oskrbovali moj noht – če smo bili kaj, smo definitivno bili povezani.

Peti dan naše TŠ nas je čakal potep. Najboljši potep eveeer! ☺ Prehoditi smo morali le 5 km, pa še te smo si popestrili s petjem in igranjem na ukulele. Posebni kot smo, smo zvečer na našem cilju zakurili ogenj in ob zvoku ukulele zaplesali izrazni ples. Kasneje smo ob opazovanju utrinkov mirno zaspali v sproščen in prijeten sen.

Ob vrnitvi s potepa sta nam ostala le še dva dneva. Seveda smo jih izkoristili do konca – tako voditelji kot mi. Voditelji so nas s polno paro izobraževali, učili in nas motivirali, mi pa smo poskrbeli za zabavo, veselje, smeh, pesem, ples in še kaj. Zadnji zabavni večer je tako bil nabit z energijo, navdušenostjo in radostjo, ki smo jo izžarevali. Hoteli smo se še zadnjič skupaj poveseliti ob ognju kot velika družina.

Zadnji dan je minil v zadnjem predavanju, poslednji katehezi in pospravljanju. In če smo imeli cel teden lepo, sončno vreme, smo zadnji dan med sveto mašo doživeli božji blagoslov, ki se je izrazil v grmenju, vetru in resnično močnem deževju. Lilo je kot iz škafo, od nas je teklo, premočeni smo bili do spodnjega perila. Pa vendar je bil to najbolj intimen in čudovit dogodek. Prepustili smo se vsemu in se veselili, da smo še zadnjič skupaj.

Kot vsak tabor se je tudi naša TŠ končala s slavnostnim kvadratom. Menjava rutice, pozdrav – Bodi pripravljen – na katerega smo po celotnem tednu suvereno odgovorili – vedno pripravljen! – in spust zastav. Ko sem po podiranju jambora pogledala soscavte, sem se lahko le smejala od sreče, razigranosti, norosti, smeha in veselja, ki sem ga prejerala in oddajala skozi teden.

Ko me je nekoliko kasneje prišla pobrat moja najdražja sovoditeljica Urška, sem se še zadnjič ozrla čez taborni prostor in ljudi. Nasmehnila sem se, saj sem bila srečna. Vesela sem bila zaradi vsega, kar sem doživela, predvsem pa da sem pridobila prijatelje, ki bodo to ostali za zmeraj.

In res, moj novi moto je: Ne se bat – naprej peljat!

Norost, ki deluje!

piše: Nina Gartner, Energična opica

Vsi, ki ste bili na Jamboreeju, se verjetno še spomnite gesla »Norost, ki deluje!« in himne, »Norost deluje, v očeh nasmejanih, ogenj ljubezni, prestavlja gore..« Zame je to bistvo skavtskega duha, ki me vsako leto bolj prežema in ga vsako leto bolj razumem. In ravno ta skavtski duh, ta drznost in ljubezen, me včasih pripravita do malo norih odločitev, ki pa vsekakor delujejo, slejkoprej ☺ (Ne vem, če je tako tudi pri Juretu, ampak mislim, da skavtstvo čutiva podobno, tako da članek včasih pišem kar v imenu obeh ☺)

Ena izmed teh odločitev je bila tudi ta, da greva na prostovoljsko odpravo v Bolivijo. Odločitev sama je bila zelo spontana in rahlo nepremišljena. Nikoli prej nisem pomislila na odpravo, čeprav sem od parih prijateljev že slišala za program POTA. Običajno maile, ki niso povezani s skavti ali faksom, gladko spregledam, lani pa sem šla »za foro« odpret SKAM-ov mail o POTA projektih. Ne vem, zakaj. In gledam projekte.. vsi se slišijo precej eksotično, slike so zanimive, na njih so črnski otroci z velikimi belimi nasmehi, pa otroci z Madagaskarja z enakimi nasmehi in iz Indije, spet veliki nasmehi. Počasi pridem do Bolivije, edini projekt, ki izstopa glede na populacijo, s katero delaš. Odrasli pacienti mentalno-rahabilitacijskega centra v La Pazu, glavnem administrativnem mestu Bolivije. Takoj mi pade v oči, prebudi interes.. A ne naredim ničesar.

Zvečer, ko grem spat, pa postajam rahlo nemirna. Mogoče, ker sem psihologinja in me stvar zanima s strokovnega vidika, mogoče, ker si želim novega izziva, mogoče, ker je v meni tlela želja, ki sem jo prej zanemarjala. Ne morem zaspat, prižgem računalnik in se kar prijavim. Ha, džabe! Naslednje dni vsem razlagam kam grem in sploh sem nadvse ponosna in me kar razganja. Nisem se še čisto zavedala, za kaj sem se v resnici odločila. In kako daleč je Bolivija! Na zadnji večer roka za prijavo me kliče Jure: »Ej, ta Bolivija mi ne gre iz glave«. Očitno je že okužen z norostjo, ki deluje! Haha. In se tudi on prijavi, kar tako. Džabe.

V naslednjem mesecu, kar malo pozabim na tole, dokler ne gremo na prvo srečanje, kjer izvemo, kam v resnici sploh gremo, saj smo se morali prijaviti na več projektov (ker je za nekatere preveč zanimanja, npr. Madagaskar). In pa seveda kdo vse sestavlja našo ekipo. Stvar postaja vedno bolj resnična, ampak sem še vedno precej brezskrbna glede vsega. Izveva, da greva v Bolivijo, jes! V ekipi so še štirje: Brina, Živa, Vid in Tea. Kar hitro se povežemo, nama je malo lažje, ker sva dva. Ostali prihajajo s cele Slovenije in nasploh smo si precej različni. Ampak imamo skupen cilj, ki nas druži. Najtežje od vsega je izbrati datum za srečanja in sam odhod v Bolivijo, priznam, da sva večinoma kriva z Juretom.

V naslednjih mesecih se začnejo resnejše priprave. Vse skupaj ne deluje več tako »džabe«. Nekaj vikend srečanj je organiziranih s strani SKAM-a, nekaj pa jih organiziramo sami. Prvo je na Brinji Gori in tja se peljeva z Juretom. Ker sva neutrudni klepetulji, dvakrat zgrešiva pravi izvoz na avtocesti. Stvar postaja že žalostna, vendar nama v tretje končno uspe zaviti za Slovenske Konjice. Ker se nama zdi, da še nisva

dovolj pozna, se pustiva zapeljati ponudbi kupa upokojenk, ki nama razkažejo cerkvico na Brinji Gori. Vikend je zelo pester, saj je na kupu ogromno prostovoljcev, torej ogromno smeha, energije in norosti. Osredotočamo se predvsem na pomen prostovoljstva, držo prostovoljca in kulturne raznolikosti. Evropejci in beli ljudje nasploh, prevečkrat radi gledamo na ostale ljudi s pozicije moči. Kot prostovoljec pa moraš v drugo kulturo vstopiti s spoštovanjem in določeno mero ponižnosti – naše kulturne norme pač niso najboljše za vse. In to je treba sprejeti. Banalen primer: V Boliviji mečejo uporabljen WC papir v koš zraven WC-ja. Mogoče se to zdi prvih nekaj dni malo nagravžno, ampak se pač navadiš – ne vztrajaš pri svojem, ker bi jim drugače zamašil ozke cevi 😊 Tega pa res nočem (in verjamem da mnogi delite z mano ta strah), ker mi je pogled na WC, ki očitno ne požira vode vedno grozljiv, sploh ko se začne voda dvigati in je že skoraj pri robu in ne veš ali bo šla čez in te preplavila, še preden si boš uspel zapeti kavbojke in zbežati iz WC-ja. No, pa sem malo zašla.

Vikend je bil fin, prav tako naslednji, ko smo se dobili v Mariboru. Brina nam je zrihtala prenočišče, tokrat smo bili sami. Ogledali smo si Maribor, ki je v resnici res simpatično mesto in začeli z načrtovanjem aktivnosti. To nam ni šlo najbolje, ampak smo bili še vedno brezskrbni. Smo se pa še bolj spoprijateljili, sploh med peko palačink v župnišču, ki smo jih kasneje delili pred cerkvijo in pobirali prostovoljne prispevke za našo odpravo.

Že v Škofji Loki, pa tudi tukaj naju je prijetno presenetilo zanimanje ljudi za naš projekt, pa njihovo navdušenje in podpora, celo želje, da bi šli kar z nami.. Šele to mi je počasi začelo dajati občutek, da se res odpravljam na nekaj nevsakdanjega. Zadnje srečanje smo imeli kar pri meni, v Loki. Odprava se je začela noro hitro približevati in kar naenkrat smo imeli kup dela, ki ga nismo pametno razporedili čez leto – očitno vsi bolje delujemo pod časovnim pritiskom (beri: 3 sekunde pred prepozno). Treba je bilo nabaviti vize, letalske karte, urediti cepljenja, pripraviti program, zbrati dovolj prispevkov, stopiti v kontakt s Castorjem (mentor z Bolivije), dobiti neko prenočišče, odločiti se kateri material nesti s sabo. In še več. Tea nam sporoči, da ne bo mogla z nami, ker se ji je zbiranje podatkov pri neki raziskavi preveč zavleklo. O ne, izgubimo edino osebo, ki govori tekoče špansko. Upava, da bova preživela z najino polomljeno španščino. Znava prositi za vodo, hrano in WC, to je baje dovolj. Vsa ta cepljenja in kupovanja kart me končno prisilita v razmišljanje o tem, kam dejansko grem. S kakšnim namenom grem. Naenkrat se name zgrne cel kup skrbi, tako kot vedno, tik pred zajci. Vse se mi zdi tako zelo »ne-džabe«. Nenadoma začnem sanjati o tem, kako daleč je Bolivija. Vidim moder planet in drobno letalo, ki potuje iz Benetk do Toronta, pa iz Toronta v Limo in od tam v La Paz. V sebi tako močno čutim razdaljo, da me vedno stisne v prsah in se prebudim. Podnevi sem včasih kar malo iz tira in razmišljam kaj se grem, kaj lahko tem ljudem sploh dam, saj sploh ne znam jezika! Sama sebi se včasih zdim nora, pa ne na tak dober način. Danes, ko gledam nazaj na tole obdobje parih tednov pred odhodom, se lahko samo smejem. Koliko nesmiselnih skrbi. Pa vendar se ti takrat v glavi odvrtijo vsi mogoči in nemogoči scenariji in misli. Ampak na srečo je pustolovsko srce vedno močnejše od strahu. Zaseden urnik pa tudi ne pušča veliko prostora zanj, saj sem teden pred odhodom še na četinem taboru in pridem domov ravno za toliko časa, da spakiram ruzak. Za na pot vzamem še kumaro, ker bo tam baje bolj malo zelenjave (škropijo jo s kanalizacijo, kar ni ravno dobro za naša razvajena prebavila). Zanimivo, kako se čas pred odhodom odvija z nebrzdano hitrostjo in pol leta izgine v vrtincu tedna, zadnja noč doma pa se raztegne čez vse, ko čakaš, da te končno vzame spanec za tistih nekaj ur, do začetka poti. Še vsaj trikrat sem šla čez seznam in dokumente, da se prepričam, da imam vse.

Pot začnemo s Sv. mašo, kar je bila dobra odločitev, odideš bolj mirno. Že od začetka sem bila prepričana, da se ne bo zgodilo nič hudega. In se res ni, hvala Bogu 😊 Slovo od doma mi ni bilo pretežko, saj me je kar vleklo v svet in dogodivščino. Na letališču sem malo nestrpna, želim se čimprej odlepiti od tal in leteti. Dejansko se iz poletja odpravljamo v zimo, na drugo poloblo, vse se bo obrnilo na glavo. Komaj čakam! Na srečo dobimo sedeže skupaj in 8 ur leta mi mine neznansko hitro. Navdušena sem nad letalsko hrano in drobnimi presenečenji v obliki prigrizkov, ki jih nosijo stewardi. Sicer bi oba z Juretom z veseljem zmazala še eno porcijo (on verjetno dve), ampak za sedenje v resnici ne potrebujeva veliko energije, tako da sem hvaležna letalskemu osebju, da nas niso preveč spitali. V Toronto pridemo sredi dneva, po enournem kroženju okrog njega, saj zaradi megle nismo mogli pristati. Časa ne razumem več, ker prečkamo preveč časovnih pasov in telo čuti nekaj drugega, kar mu narekuje dnevna svetloba. Kar v Kanadi sem, hahah, vse mi je smešno. Ležimo na ogromnem letališču (tako ogromno je, da ima po tleh položen tekoč trak, da si ubogi potniki ne obrabijo stopal med hojo po neskončnih hodnikih) in čakamo na let. V daljavi vidimo tisti stolp v Torontu, ki je v vseh filmih. Tokrat se let malo zavleče, ker morajo letalu zamenjati gumo, svašta. Cela desna stran letala ven, da lahko letalo dvignejo in ga preobujejo. Ko se začnemo voziti proti vzletni

stezi, mi postane jasno, zakaj je bila menjava kolesa nujna, saj se vozimo tako dolgo, da smo potniki prepričani, da gremo do Lime kar po avtocesti. Naše razmišljanje je na srečo napačno in po slabe tričetrt ure (prisežem, da smo se vozili tako dolgo!) vzletimo.

Z nekaj zapleti na letališču v Limi, ki jih s pomočjo urnih prstov in brezplačnega wifi-ja za pol ure, uspemo rešiti, vmesnim postankom v Cuscu (kot da se vozimo z vlakom, ne pa letalom), končno pridemo v El Alto, mesto, spojeno z La Pazom, le da je to na planoti, ki leži na nadmorski višini 4095m, La Paz pa se nahaja v kotlini zraven in se spusti do cca. 3300m. Meja med njima je prelomnica med planoto in kotlino, a vse skupaj v resnici deluje kot eno mesto. Iz letala pridem v slowmotion-u, saj je v atmosferi hudo pomanjkanje kisika, kar na moje telo deluje tako, da mi vse okončine spremeni v svinec. Počasi prilezemo do traku in čakamo nahrbtnike. Nikomur ne izgubijo prtljage, kar je zelo dobro. Na letališču nas pričaka naš mentor Castor, kar je še bolje. Odpelje nas v naše stanovanje, kar je najbolje. Potovali smo približno 42 ur, mislim samo še na posteljo. Bolivija je 6 ur za Slovenijo, kar pomeni, da smo zgoljufali življenje in pridobili 6 ur. (Življenje nas je zgoljufalo nazaj na poti domov). Pomeni pa tudi, da sem ob 5-ih popoldne tako zelo utrujena, da grem spat in spim vse do 4-ih zjutraj. Še dobro, da nimam problemov s poležavanjem, drugače bi verjetno kar trpela v teh jutranjih urah, ko spi celo milijonsko mesto. To je čisto drugačna, veliko težja tišina, kot tista v naravi. Ker veš, da je vse okrog tebe živo in glasno, ampak v tem času je potopljeno v molk. Kot da bi te nekdo zavil v debelo preprogo in te dal v omaro, kjer si sam, in vsi glasovi sveta so pridušeni in zadušeni.

La Paz je noro mesto. Za nekatere se je čas ustavil za druge teče s trojno hitrostjo. Ostarele ženske na stojnicah s sadjem izgledajo kot zamrznjene, vsak dan iste, celo sadje isto zloženo. Promet vedno v kaosu, hiter, nepredvidljiv in ogromno komunikacije s hupanjem (dejansko pohupajo preden gredo mimo stranske ceste, da se jim kdo ne zapelje na glavno). Ljudje ves čas nekaj delajo in so nekam namenjeni. Po drugi strani, pa čas in točnost tu nimata velike vloge. Zame je La Paz mesto nasprotij, zanimiva mešanica tradicije in moderne Amerike, ki skozi različne medije vdira v življenja ljudi. Življenja, ki jih še vedno močno zaznamuje inkovsko izročilo. Tako je na primer njihov javni prevoz poimenovan in poslikan s puma-catari, tipično inkovsko figuro, ki predstavlja kačo s pumino glavo. Na witch-marketu visijo posušeni mladiči lame, ki jih po stari vraži moraš zaliti s temelji hiše, ker prinašajo srečo. Na višino, časovno razliko in drugačnost se z Juretom kar hitro privadiva, čeprav sva med njimi zelo očitna »gringota« (tujca). Visoka in bela – ljudje so bolj nizke rasti in imajo temnejšo polt. Ulice so pisane, prav tako njihova oblačila. Na milijone trgovinic in prodajalnih je, še ko si v avtu, ti na semaforjih gospa poskuša prodati bombon ali žvečilne. Ker smo v kotlini se okrog in okrog vidi gore in mesto, ki se vzpenja po stenah kotline navzgor. To nama zares da občutek veličine mesta, ki se razteza na vse smeri, tudi v nebo. Ker mesto podzemne ne more imeti, so zgradili več linij gondol, s katerimi se prevažajo nad mestom. Ideja je super, sploh za nas turiste, ker imaš malokrat priložnost videti neko mesto s ptičje perspektive. Zelo je oranžno, ker fasade večina hiš nima, vse pa so zgrajene iz opeke. Malo je dokončanih hiš, kot da bi čakale na še enega otroka, ki bo prizidal naslednje nadstropje za svojo družino. Večina prebivalcev gondole ne uporablja, saj je draga v primerjavi z ostalim javnim prevozom, ki poteka po cestah La Paza. Koles v mestu ni, saj so ulice prestrome. Včasih še skoraj za naše noge, saj smo zaradi višine takoj zadihani.

Iz pripovedovanj prejšnjih prostovoljcev sem sklepala, da bo naše življenje v La Pazu precej revnejše, a se je Castor za nas zelo potrudil in naše stanovanje izgleda enako, kot en lep apartma na Jadranu. Imamo celo pralni stroj, kar je prava redkost. Na začetku sem kar malo razočarana zaradi tega, nekako sem upala na izkušnjo skromnejšega življenja, ampak priznam, da je čisto pasalo imeti vsaj nekaj, kar je spominjalo na dom. Življenje v La Pazu je potekalo precej rutinsko. Okrog 10-ih smo odhajali od doma, okrog 11-ih začeli z delom, končali okrog 6-ih zvečer in okrog 7-ih prišli domov. Zunaj je bila takrat že tema. Zakaj ves čas pišem okrog? Ker smo bili vezani na Castorja in začeli ter končali takrat, ko je on prišel/nameraval oditi. Ure so bile zgolj okvir, v katerem se je Castor bolj ali manj natančno gibal.

Te ležernosti in neupoštevanja ur sem se hitro navadila, saj ju imam v krvi. Na žalost ju moram v svojem svetu zelo brzdati. To mi bolj ali manj uspeva, prosim ne vprašajte mojih prijateljev, kako mi gre. ☺

Delo se mi zdi prvi teden precej težko. Kar v nekem krču sem, ko pridemo do pacientov, strah me je, da ne bom znala komunicirati z njimi, da jim ne bom všeč, da ne bom koristna. Vsi smo bili malo zmedeni, nismo točno vedeli kaj in koliko sploh zmorejo, kakšne aktivnosti so jim všeč, kaj si želijo, kaj bi sploh delali.. Na koncu ugotovimo, da je vse, kar moramo narediti – sprostiti se. Prepustiti se intuiciji, ne preveč razmišljati, ker glava pogosto preveč komplicira. Ko smo se enkrat nehali bati lastnih napak in neznanj, je šlo vse kot po maslu. Ker je v resnici bistvo samo to, da imaš ljudi rad. in ker je jezik ljubezni očitno res povsod podoben, smo lahko začeli tudi komunicirati. Mi v polomljeni španščini in z gestami, oni pogosto z objemi, dotiki, nekateri pa tudi z lepo angleščino (to nam je prišlo še kako prav, pri prevajanju kakšnih navodil za igre). Kmalu smo naredili tudi en konkreten načrt, kjer smo dneve razdelili po temah (umetnost, glasba, šport..) in iskali aktivnosti na to temo. S konkretnim planom je bilo vse veliko lažje, pa tudi sami smo pri sebi in pacientih našli ogromno talentov, ki smo jih uporabili pri aktivnostih. Skozi čas dela smo se s pacienti precej povezali, se naučili španščine (Enko smo že prav suvereno igrali) in se z nekaterimi zelo dobro spoznali. Njihov sistem je malo drugačen od našega, zdravljenje je veliko bolj osnovano na zdravilih, kot na terapijah. Pogosto mi je bilo težko gledati ljudi, ki so jih močne tablete spremenile v nekakšne zombije – napol otrpli, brezizrazen pogled in momljanje. Marsikdaj me je kakšen pogled spomnil na holivudske filme in tiste tipične posnetke iz psihiatričnih ustanov – nekdo kriči, drug se maje v kotu, tretji tiho drsa s copati po hodniku. Kljub vsemu so bili ljudje dokaj srečni, vsaj takrat, ko smo prišli. Ena izmed pacientk nam je kasneje v zahvali opisala občutek pozabljenosti, ki ga dobijo v ustanovi. Med štirimi stenami se zdi, kot da si pozabljen od sveta, nikogar ne zanimaš več. In prostovoljci, ki prihajamo (tako mi, kot lokalni prostovoljci) jim vsaj za tisti čas damo občutek, da nekoga briga za njih. Da so še vedno pomembni, so še del družbe in sveta.

Po dobrih treh tednih se je naše delo zaključilo. Vse se mi je zdelo prehitro, ampak čakal nas je še drugi del odprave – igranje turistov. Nekaj stvari smo si ogledali že med prostimi vikendi, sedaj pa smo se odpravilo še na izlet po Boliviji in Peruju. Najlepši vikend izlet je bil zagotovo ogled najvišje ležečega jezera na svetu – Titicaca, ki se razprostira na površini za približno polovico Slovenije.

Pa naš tridnevni trekking, kjer smo se s 5000m nadmorske spustili v vročo džunglo, na 1700m. Bilo je naporno, ampak vredno vsakega žulja. Pot smo iz La Paza nadaljevali proti Uyuniu, kjer smo odšli na tridnevni izlet po Salar de Uyuni – največji solni puščavi na svetu. Z jeepom smo se ure vozili po neskončni, brezmadežno beli ravnini. Kamorkoli smo se ozrli, smo videli belomodri svet – bela tla in modro nebo. In pa kar naenkrat – kamnit otok, poln kaktusov. Da o lagunah, lamah in flamingotih sploh ne govorim. V glavi se mi kar feclja od vsega novega, kar malo poskakujem od radovednosti in energije, ki mi jo daje novi svet. Tu smo doživeli najbolj mrzlo noč (imela sem spalno in 4 debele deke, pa me je na smrt zeblo) in najbolj vročo vodo (termalni izvir, zunaj je bil minus, mi pa smo se kopali v prijetnih 40°C). Nato smo se podali v Sucre, glavno mesto Bolivije. Mesto je precej evropsko in univerzitetno. Iz zime smo počasi prihajali v toplejše kraje, tako da vsega poletja nismo zamudili. Ker nas Castor ni več nadzoroval, smo začeli jesti na ulicah. Hrana je tako poceni in okusna, da smo večino časa vsepovprek preizkušali, kaj imajo. To se je seveda poznalo, saj sem domov prinesla par dodatnih kil, žal ne v nahrbtniku. No regrets 😊 Ogromno je bilo različnih čorb, mesa in krompirja, rižot z jajcem, ananas (kjer si lahko pojedel tudi tisti srednji del, ki ga tukaj odrežemo ven) in nama najljubša stvar – suhe banane in karamelizirani arašidi. Pri tem sva se z Juretom držala gesla *prišel – videl – kupil (- snedel)*.

Pot smo nadaljevali proti Samaipati. Od vseh avtobusnih voženj je bila ta zagotovo najbolj zanimiva. Vedno smo se vozili z avtobusi, saj so precej udobni, tudi za dolge razdalje (običajno smo se vozili čez celo noč). Ta vožnja, pa bi bila udobna lahko le v primeru, da bi avtobus lebdel dobre pol metra v zraku (le tako bi se

zagotovo izognili vsem izboklinam na cesti, če se to, po čemer smo vozili sploh lahko tako imenuje). Začelo se je že po 2 urah, s postankom za WC, vsaj mislili smo tako. Postanek se je nato razvlekel v večerjo, očitno je v Boliviji navada, da se ob 8ih avtobus ustavi v občestni okrepčevalnici, kjer se vsi fino najedo. Nam ni bilo jasno, čemu obilna večerja pred spanjem, kmalu pa smo spoznali, da bo spanje zadnja stvar, ki jo bomo to noč doživeli. Prišežem, mi sploh nismo vozili po cesti! Ko sva z Juretom opazovala pot skozi okno, pod našimi kolesi ni bilo ceste ampak zemlja in kamenje in prah. Avtobus je očitno usekal en azimut čez kamnito puščavo. Poleg (ne)prijetnega tresenja, ki naju ni zazibal v spanec, ampak skoraj vrgel s sedeža, nama je (edino nama!) v glavo svetila luč, ker je bilo senčilo čez njo odtrgano. Stvar sva rešila zelo spretno, z vitaporjem in bananinimi olupki, ki so prepuščali zgolj blago rumenkasto svetlobo, prijetno očem. Žal nisva imela dovolj olupkov, da bi z njimi ublažila tresljaje. Najin bananin pokrov sva seveda snela, ko smo prispeli na cilj. Ampak ne zato, ker ne marava smetiti (kar je tudi res, vendar v tem primeru ni pravi razlog), vzela sva ga zato, da zaščitiva najin patent biorazgradljivega senčila za premočno luč

na nočnem avtobusu. V Samaipato prispemo ob 4.00 zjutraj, na srečo nas lastnih hostla že pričakuje. Mislim, da je vampir, saj ga niti enkrat nisem videla spati, vedno je sedel za svojo mizico ali pa se je smukal okrog po hostlu. Samaipata je izhodišče mnogim izletom, mi si ogledamo gozd s tisočletnimi praprotni, zavetišče za rešene živali in džungelske slapove. Tam se tudi kopamo, noro je! Mesto je zelo hipijevo in multikulturno, takoj mi priraste k srcu. Kar težko mi je oditi dalje, v Cochabambo.

Tu je v resnici najvišji kip Jezusa na svetu in z Juretom se odpraviva nanj kar po stopnicah. Jaz ocenim, da jih je 400, Jure pa pravi da jih je vsaj 600. Na koncu prehodiva 1448 stopnic. Skoraj umrem. Pot v nebo je res strma ☺ Čas je za povratek v La Paz. Tam preživimo še par noči, gremo na salsa night in zapravimo zadnje bolivljanote (midva za hrano, kakopak). Spustimo se tudi po death roadu, najnevarnejši cesti na svetu. In to s kolesi. Na vrhu spusta me je tako zelo strah, da mi srce razbija kot ponorelo. Zame je nevarno že nedolžno kolesarjenje po Škofji Loki, saj sem na kolesu 5x na leto. Ko razmišljam kakšen izgovor naj uporabim, da mi ne bo treba naprej, me moja ekipa uspe opogumiti k temu, da vsaj poskusim. Še dobro, ker ko me enkrat zagrabi adrenalin, dirkam kot za stavo. Spust vsi preživimo in dobimo super survivor majice. Juhu.

Sedaj pa že poto proti Limi, kjer nas čaka let nazaj. Pa če nočem še nazaj? Ne morem verjeti, da je minilo že pol poletja. Vsak dan je tako nabit, da gre čas noro hitro. V Cuscu poskusimo morskega prašička. Ni ravno veliko mesa, je pa kar okusen. Tam se zaljubim tudi v smoothije na marketu, mango in čirimoja z mlekom sta absolutna zmagovalca v šejkih. Cusco je izjemno lepo mesto, ogromno je španske kolonialne zupuščine, kar se vidi predvsem v mogočnih cerkvah in različnih zgradbah. Navduši nas tudi čokoladni muzej, kjer lahko poizkusiš različne čokolade, namaze in likerje. Seveda se vanj ne odpravimo zgolj enkrat, pa tudi več poslovalnic imajo, tako da mi je na koncu že malo slabo od čokolade. Mesto je tudi precej turistično, saj je izhodišče za različne znamenitosti in tudi v neposredni bližini ležijo inkovske ruševine. Vse je zagrajeno, a z Juretom najdeva luknjo v sistemu in se priplaziva na ruševine brez karte. Hehe, ta prava Gorenjca! Dvakrat gremo spat, pa nas že čaka let za Limo. Lima je zelo moderno mesto, Peru ni več tako tradicionalen kot Bolivija. Prijatelj, ki živi tam, nas pelje na ogled in pokaže najljubšo slaščičarno (čudno, da mi je ravno to ostalo v spominu..). Tudi sladice so iz riža – mlečni riž, pogosto iz koruze in pa mleka. V obeh državah pojedjo ogromno sladkorja, celo kruh je malo sladkast. V Limi me občasno že zagrabi melanholija, ker vem, da bom morala domov. Življenje nekje na tujem je včasih veliko bolj preprosto, manj resno ga jemlješ – kot igro, bi rekel Bi-Pi, več si upaš. Verjetno zato, ker te tam ne veže nobena resna obveznost. Ampak želim si vsaj nekaj te sproščenosti prinesiti nazaj.

Tako, sem rekla, da bom napisala maksimalno tri strani, pa besede kar lijejo iz mene. Težko je strniti vse, kar sem doživela na poti. Za konec lahko mogoče zapišem najpomembnejšo stvar, ki sem se je naučila – to, da so vse stvari v resnici zelo »džabe«, če poslušáš srce in se prepustiš. In ja, sem hvaležna za to včasih malo divje srce (za kar je zelo zaslužno ravno skavtstvo), za norost, ki deluje, za podobno nore prijatelje, za ljudi, ki so nam vsem stali ob strani in nas podpirali, za Urško, ki naju je učila španščino čisto tako, iz veselja, za to, da živim, da lahko ljubim in širim to ljubezen po svetu.

Delaj tako, da bo tvoja dejanja in misli, vodila ljubezen.
~ Bi-Pi

Kača Kaja raziskuje angleško džunglo...

Piše: Lara Dagarin, Zanesljiva žirafa

Kaj narediš, ko se pridružiš klubu faliranih študentov? Spakiraš kovčke in se za neznano število mesecev preseliš v drugo državo? Verjetno to ni prva (in najbolj normalna) stvar, ki bi tebi padla na pamet ... Vendar meni je. In to je zgodba, kako sem postala au pair v Veliki Britaniji.

Z letošnjim septembrom sem obrnila svoje življenje na glavo, spakirala 2 kovčka stvari, se usedla na letalo in se preselila v Anglijo. Od takrat je preteklo že kar nekaj vode (oziroma v mojem primeru pravega angleškega čaja) in naslednjih nekaj vrstic je namenjenih tistim, ki jih zanima kako živimo varuške v Angliji. V slovenščini izraza za au pair nimamo, najlažje ga opišemo, če rečemo varuška. A to ne ustreza čisto. Naj ti zelo enostavno predstavim razliko:

Varuška (ang. nanny) = oseba, ki jo pokličeš za nekaj ur na dan, poskrbi za tvoje otroke (se igra z njimi in v kakšnih primerih pripravi kosilo), ko se ti vrneš, ona odide domov.

Au pair = oseba, ki živi s teboj, glavna naloga je skrb za otroke (hrana, obleke, šolske stvari, njihova soba, zraven se pa še igra z njimi) poleg tega pa še pomaga pri gospodinjskih opravilih. Angleži jih radi predstavljajo kot velike sestre.

Jaz sem se za to odločila, ker sem želela izkoristiti prosto leto (no tistih par izpitov me še vedno preganja - mami brez skrbi, nisem pozabila nanje ☺) in ker vem, da bi si doma nakopala veliko različnega dela, na koncu pa ne bi imela občutka, da sem naredila nekaj izjemnega v tem letu, sem se odločila narediti nekaj čisto drugačnega.

In zakaj si angleži sploh želijo imeti varuške? Ne, razlog ni v tem, da otroci ne hodijo v vrtec ali šolo, niti to, da se jim ne ljubi skrbeti za njihove otroke. Nasprotno, zelo radi jih imajo (prav tako kot slovenski starši). Razlog je zelo preprost. Reče se mu 9-5 working hours (službo začnejo

ob 9h zjutraj in zaključijo ob 5h popoldne). Ta način dela pomeni, da večinoma ne morejo odložiti otrok v šolo (čeprav se tudi šola začne ob 9h, ampak večina staršev odide zgodaj zjutraj, ker delajo v večjih mestih, tja pa se najpogosteje peljejo z vlakom). Tukaj prav pridemo me, varuške. Enako velja za ob koncu šolskega dne, ki se konča okrog 15h, saj imajo pravilo, da otroci ne smejo zapustiti šole, če jih ne spremlja odrasla oseba.

Tako nekako zgleda moj dan:

Zjutraj se zbudim in uredim, poskrbim, da je ob 7h zjutraj skuhan čaj in nekaj minut čez sedem zajtrk zamej in za otroka. Potem pomagam otrokoma, da se uredita, oblečeta v uniforme, umijeta zobe in imata s seboj vse potrebno za dan v šoli. Starejše deklet gre v šolo sama, fanta pa v osnovno šolo vsak dan pospremim. Ni daleč, vzame nama dobrih 10 minut časa. Ko sta oba v šoli, sem prosta. V tem času se družim z drugimi varuškami ali pa sem doma, sploh če vem, da pričakujemo kakšen paket, delavce ali čistilce (ja, tukaj je to kar razširjena dejavnost in skoraj vsaka družina vsaj 1x na mesec (bolj pogosto pa vsak teden) naroči profesionalno čiščenje hiše). Potem pa spet grem po fanta v šolo, mu pripravim hitro kosilo, potem pa se igrava (najpogosteje z Lego kockami ali pa igrice Minecraft). V šoli otroci do 11. leta dobijo nalogo samo 1x na teden (kdo si ne bi želel tega!), vsak dan pa morajo vaditi branje in poštevanke (in to ne samo do števila 10, ampak do 12!). Ko pride starejše deklet domov imamo ponavadi čaj (saj veste, da tradicionalni angleški čaj ob 17h). Potem pa njej pomagam pri domači nalogi ali pa pripravim večerjo. Včasih se zgodi da delam oboje hkrati. Večerjamo ponavadi okrog pol 8h in otroka morata biti do 9h v postelji.

V dnevju ko tole pišem sem v Angliji že 65 dan in še 37 dni me čaka preden se odpravim domov za božične praznike (ja seveda odštevam, po toliko časa tudi veliki otroci pogrešamo svoje mamice ☺).

Spodaj si lahko prebreš par razlik ki sem jih opazila v teh 2 mesecih bivanja tukaj:

Hrana: Slovenska je neprimerljivo boljša. Naša goveja juha je tu kokošja, tenstan krompir pire krompir, čaj je pa sploh zgodba zase. Pojejo veliko čipsa (oni mu rečejo krisp) in tudi kar nekaj pomfrija (ki mu rečejo čips). Verjetno vsi poznate njihovo slavno jed ribo s pomfrijem. Za njih je glavni obrok večerja, tako da se takrat res najejo in grejo potem samo spat (NE delajte tega, jaz sem že pridobila nekaj kazenskih kilogramov). Ampak sem pa tukaj odkrila čudovito kombinacijo za zajtrk: palačinke s slanino, zveni obupno narobe, samo okus je fantastičen 10/10.

Čaj: v Sloveniji ponavadi pijemo sadni ali zeliščni čaj. No tukaj je stvar precej drugačna. Pijejo pravi črni čaj z mlekom (in tisti ki so reve še s sladkorjem in jaz nisem reva). Precej tradicionalno je, da ga pijejo ob 5h popoldne (in zraven malcajo kakšne sendvičke ali tortice). Ampak pijejo ga zjutraj ob zajtrku (tudi otroci), pa potem okrog 11h pa vsakič ko pridejo obiski jih ponudijo čaj. Kavo pije manjši del populacije. Je pa prednost v čaju da je res poceni. Paket 80 čajnih vrečk stane manj kot 2 funta- okrog 2 evra.

Ogrevanje hiše: hiše so mrzle. Večino časa imamo okrog 17 stopinj... in to pomeni da me večino časa zebe (no zdaj se je moje telo že navadilo na to) ampak na začetku sem res uživala v likanju oblačil, ker te to pač ogreje. Pa da ne boste mislili da je to samo problem naše hiše- s katerokoli varuško govorim prizna da jo zebe. (ja vem lahko bi se topleje oblekla pa se mi ne ljubi, ne bodite tako logični).

Vlaki: dražji kot v Sloveniji, samo veliko boljši (tišji, lepše vzdrževani). A vseeno. Se pa cena razlikuje od časa v dnevju- če želiš potovati takrat ko je na vlaku veliko ljudi je cena višja, če greš kakšno uro kasneje pa kar precej nižja. Primer: mojemu kraju bližnje veliko mesto je Guildford. Vlaku do tja potrebuje od 15-25 minut (odvisno ali je direktno ali ne). Cena je lahko v bolj zasedenih urah okrog 10 funtov, če pa greš takrat ko je zelo malo ljudi (zgodaj zjutraj ali vmes do nekako 3 popoldne) pa je lahko 4 ali 5 funtov.

Kar nekaj družin pa najame varuške kot podporo in družbo mami. Tudi moja družina je taka. Mama ima svoje prevajalsko podjetje in dela od doma. Vseeno pa rabi mene saj zaradi službe veliko potuje ali pa ima opravke in stranke v Londonu in nebi mogla skrbeti še za otroka. Pa še druživa in pogovarjava se. Ker je ona rusinja me zadnje čase tudi uči kakšnih ruskih besed tako da se imava res super ko primerjava besede. Poleg tega pa je to da lahko plačuješ varuško ki živi s tabo tudi statusni simbol, ki si ga lahko privoščijo samo premožnejše družine (na tej točki, vsi starši- neverjetni ste, občudujem kaj vse delate za nas otroke in druge mlade, super ste).

In kot pravi znan skavtski rek: enkrat skavt, vedno skavt, sem jaz skavtinja tudi ko sem tukaj. Tako je. Pridružila sem se stegu Haslemere 1 in sicer fantovski četni. 30 zelo radovednih, zagretih in glasih fantov. Zaenkrat se skupaj res zabavamo, a po pravici povedano sem se z mojimi volčiči 1000x bolj. Tako da komaj čakam na pozne pomladne mesece, ko bo džungla toplejša in bolj primerna za nas, kače.

Za mano je nekaj fantastičnih mesecev, seveda sem imela lepe in težke trenutke, tudi domotožje je zahtevalo kar velik davek (in še kar zahteva). Ampak vseeno lahko

rečem da odločitve ne obžalujem. Družina me je sprejela fantastično, res se lepo razumemo in radi mi razkažejo različne angleške kraje. Super rezultat, glede na to da so še avgusta bili samo neznanci na internetu h katerim sem šla živet (šele nekaj časa nazaj me je zadelo kako grozno to zveni in da je moje starše verjetno skoraj kap- hvala da sta razumela in me nista ustavila). Tako da dragi moji, vseeno previdno z neznanci z interneta, ubogajte svoje starše in uživajte (doma, v šoli ali na skavtih).

Čestitamo!

Avgusta se je Terezi in Jerneju rodil sin Julijan!

Rebeka in Janez pa sta dobila hčerko Živo!

Steg Grajskih Zamorcev želi obema družinicama veliko sreče in lepih skupnih trenutkov!

A photograph of a young couple standing on a dirt path in a baobab forest. The woman is on the left, wearing a light-colored patterned dress and glasses, and the man is on the right, wearing a blue t-shirt and khaki shorts, also wearing glasses. They are holding hands and smiling. The background is filled with tall baobab trees under a clear blue sky.

Poroka bo!

22. 6. 2019
ob
14h

v župnijski
cerkvi v
Sori

Vabljeni, da naju
pospremite na
skupno pot!

Na klepetu

Steg Žiri 1

Ime stega: Radovedni orli

Stegovodja: Agata in Vesna

Barve rutke in njihov pomen: Zunanja barva je rdeča. Predstavlja čevljarstvo v Žireh, obenem pa tudi poživljajočega duha in ponižnost žirovskih skavtov. Osnovna barva je modra, pomeni jezero, ki naj bi bilo nekoč v Žireh, a je kasneje odteklo (po geoloških virih naj bi se to res zgodilo), simbolizira tudi modro nebo. Notranja barva je zelena, predstavlja pa hribe, s katerimi je obdan naš kraj.

Imena vej: Kolonija bobrov, krdelo volčičev, četa Lintvernov in klan Mačji svatje

Naš glavni brlog se nahaja: V kleti žirovskega župnišča, na Jobstovi cesti 34, kjer smo v lanskem letu pridobili in uredili novo skavtsko sobo.

Steg šteje neverjetnih okroglih 80 članov!

V SKVO-ju se trudi 13 navdušenih voditeljev in 2 zagnana duhovna asistenta.

Dogodivščina, ki nam bo za vedno ostala v spominu: Tabor stega leta 2016 ob 25-letnici ustanovitve skavtov v Žireh. Po težavah s tabornim prostorom smo le en dan pred začetkom spremenili lokacijo in nato namesto v Bohinju taborili na travniku v Retečah. Tabor je začela vsaka veja posebej, potem pa smo se odzvali na povabilo Meride in zadnjih nekaj dni skupaj preživeli na dvoru njenega očeta.

Poznani smo po tem, da nihče razen nas ne razume naših klicev v kvadratu in po tem, da naši skavti pojedjo nenormalno veliko.

Najljubši skavtski zakon: Skavt je vedno lačen (glej prejšnji odgovor).

Vsem bralcem Šlaufa bi želeli priporočiti: Da se kdaj oglasite v naših krajih in si ogledate naše lepote.

Intervju

piše: Julija Brecelj

Ambrož Demšar – enkrat skavt, vedno skavt?

Znano nam je, da vas je k ustanovitvi skavtov spodbudil članek v reviji Ognjišče, kaj v njem pa vas je prepričalo, da ste postali eden izmed njih?

Tudi Petra Lovšina, ustanovitelj ZSKSS je k ustanovitvi skavtov v Sloveniji prepričal članek v Ognjišču. Njega je prepričal članek o zamejskih slovenskih skavtih, mene pa intervju z njim. Veselje na fotografijah mladih, ki jim ni vseeno, narava, preizkusi samega sebe in trdna prijateljstva. Zagotovo pa tudi svoboda, ki jo lahko dosežeš s samostojnostjo, želja po svoji osebni samostojnosti in leta 1990 z upi na samostojnost Slovenije.

Kdaj ste se prvič srečali s skavti?

Matematično, a zmotno sem mislil, da mora biti skavtov natanko osem za en vod. Spomnim se, da sem za spodbudo kupoval Kinder čokoladice (8 v paketu), takrat še redkost ob koncu socializma.

Prva prava skavta sta nas obiskala iz Kranja. En od njiju je bil Robert, ki je bil mnogo let kasneje z mano zaposlen pri Krajnik računalništvu. Ostal je "pravi" skavt, bil je že zaposlen, a bi najraje kar zastonj popravljaj računalnike. Ni zmožel zaračunati storitve: enkrat je prinesel od stranke kot zahvalo namesto denarja liter šnopsa, mislim, da je bilo s tisto steklenico njegovega dela pri Krajniku konec. Pamet moraš tudi imeti, dobrota ne more biti opravičilo za naivnost.

Kranjska skavta sta prinesla skavtsko pesmarico, nekaj priročnikov in nalepke. Pesmarico in priročnik sem hranil kot sveti knjigi. Ne vem če sem že kdaj tako pazil na katero stvar.

Zakaj ste se odločili, da ustanovite skavte v Škofji Loki? Ste imeli pri tem kaj pomislekov, skrbi, mogoče strah?

Nobenega strahu, pomislekov, nič. Sem bil pa zelen in se je skavtizem v Škofji Loki v resnici začel s prihodom Boštjana Marinška, ki je bil za nas prava in potrebna avtoriteta, saj je bil star 18 let.

Kam ste na začetku hodili k skavtom? Se spominjate dneva, ko ste dali obljubo? Kako ste se počutili?

Župnik Alfonz Grojzdek nam je najprej dal prostor za srečanja v župnišču, nato pa v nunskem samostanu v Blaževi ulici - tam smo bili že kar samostojni. Moja najboljša prijateljca sta kmalu odšla od skavtov, žal celo s kreganjem, z njima sem odšel za kakšen mesec tudi jaz, a brez skavtizma nisem zdržal. Ponižno sem prosil, če bi lahko prišel nazaj. K sreči dovolj zgodaj za prve obljube. Tisti dan sem si kupil kavbojke (po gorenjsko s popustom), zato so me predolge hlače motile, strah me je bilo, da bom padel in kot je vse pred obljubo strah, da bom pozabil besedilo.

Skavte v Škofji Loki ste ustanovili jeseni leta 1990 in prvi vod se je imenoval vod krokarjev. Mi lahko poveste kaj več, kako so takrat izgledali skavti, npr. kaj ste počeli na sestankih, kakšni so bili tabori?

Raziskovalci spomina pravijo, da so vsi naši spomini prirejani, vprašanje je le, koliko. Zato najprej zapis izpred 10 let:

"Če veste, kaj je to 'raufkamra', potem si lahko predstavljate, kakšen je bil naš prvi tabor aprila 1991. Šotore smo postavili v temni dolini v Bideržni nekje nasproti Sorice, tri dni in noči smo več ali manj sedeli okoli

ognja, razpravljali o tem, kaj je boljše: ali baretke ali klobuki, vsem so se svetili noži, pekli smo klobase, nosili smo vojaške srajce, obraze smo imeli črne od dima in smrdeli smo kot klošarji.(LR 2002, 300)"

Na začetku smo se torej samo imenovali skavti, še tabor julija 1991 je bil bolj klošarski: pekli smo kobilice in se učili tarok v nekaj šotorih okrog slovenske zastave brez rdeče zvezde. Vojaške srajce smo dobili od ostankov jugoarmade. Potem smo šli strmo navzgor z italijanskimi svetlomodrimi srajcami s slovenskimi našitki, voditeljema, ki sta vedela za smer, z duhovnostjo in s simboliko. Rutke in zastavico nam je na primer celo noč pred obljubami šivala Irena, da je imela vse rdeče oči. Morda pa so bile take samo od ganjenosti.

Dekleta so se skavtom pridružila približno leto kasneje. So takrat skavti postali bolj podobni temu kar poznamo danes? Kako je pa je nastanek skavtov izgledal z bolj tehničnega vidika? Kaj vse je bilo potrebno urediti, da ste lahko začeli delovati tudi uradno?

Brez Irene, brez deklet, bi po mojem prej ali slej tudi fantje obupali. Irena je prinesla žensko noto, jeseni 1991 so prišle prve skavtinje, tako je bil tabor leta 1992 v Žirovskem vrhu na delno opuščeni kmetiji pr'Žvižg nekaj najlepšega v mojem skavtskem življenju. Pa ni bilo to zaradi kakšnih zaljubljenosti.

Irena je ostala kot voditeljica do leta 1995, začetkov se spominja takole: "... z Boštjanom sva 12. februarja 1992 v okviru projekta "hodimo skupaj" dala obljubo na Lovrencu na Pohorju. Moram reči, da je bilo to zame sploh prvo srečanje s takšno množico skavtov, in je bilo kar usodnega pomena za moje nadaljnje delo s skavti. /.../ V teh treh dneh sem spoznala skavtske voditelje iz vse Slovenije in se naučila ter doživela toliko novega, da sem komaj čakala na to, da vse to navdušenje delim še z drugimi skavti iz skupine... (LR 2002, 301)"

Ko je bil steg enkrat ustanovljen, je bilo pridobivanje novih članov zahtevno? Kakšno je bilo takrat zanimanje za skavte s strani mladih? Ste si na začetku, ko ste ustanovili prvi vod predstavljali, da se bo iz vašega dela razvil tako velik steg?

Ves čas so prihajali novi in novi, število se je omejevalo le s številom primernih voditeljev. 2002 je bilo 135 aktivnih skavtov, 120 skavtov pa je skavtstvo okusilo, a so s skavtizmom prenehali. Leta 1995 sem s skavtizmom zaključil tudi jaz, naslednje leto sem že bil v vojski.

Da bi si predstavljal tako velik steg?! Takrat bi me bolj zanimalo, ali bo bodoče število skavtov večkratnik števila 8.

Ja, Bogu hvala in hvala vsem voditeljem, ki jim ni vseeno in dajejo v tako dobro stvar, kot je skavtizem, velik del sebe.

Kako se vaša skavtska pot nadaljuje po tem, ko ste zapustili voditeljske vode? Na kakšen način je skavtstvo prisotno v vašem življenju?

Že na fakulteti sem vedno zagovarjal misel, da bi lahko postal učitelj le, če bi bil vsaj nekaj časa skavtski voditelj. Bi bilo lažje za bodočega učitelja in verjetno tudi za učence.

Prej omenjeni Peter Lovšin, ki dela kot arhitekt, pravi, da hitro loči med skavti in ne-skavti. Je "velika razlika v pripravljenosti za delo, iznajdljivosti ... Problem znajo rešiti veliko bolj praktično in ravno pri delu v gospodarstvu je rešitev potrebno pokazati. Skavti pomembno vplivajo na razvoj." (Peter Lovšin za Domovina.je) Kaj pomeni skavtski način dela, se je pokazalo tudi v naši krajevni skupnosti. Namesto govornic je Jernej Bernik naše delo postavil na projektno- časovnih termin.

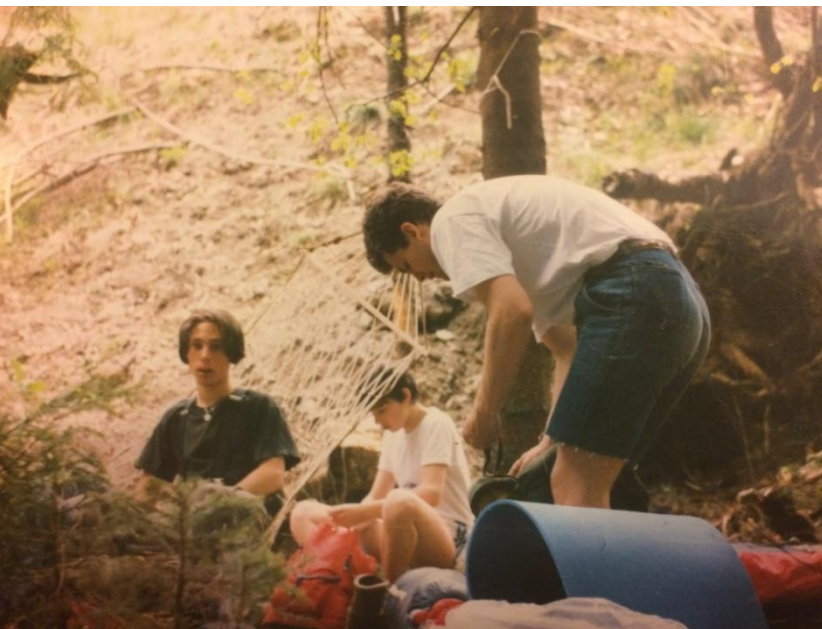
Brez skavtskih vrlin :-)) tudi ne bi dobil žene. Recimo, da se vedno splača narediti svojo nalogo, čeprav kaže vse skupaj b'l t'k: jeseni leta 1992 smo se odločili, da bomo skavte predstavili po drugih župnijah, sam sem takrat orglal pri kapucinih, zato sem na koncu maše šel z rutko pred polno cerkev predstaviti skavte. Takrat so, drugače kot danes, h kapucinom hodile bolj ali manj stare mame, a vedno je treba poskusiti – takrat me je slišala in k sreči upoštevala moja žena, da je prišla k skavtom.

Vesel sem, da je kar lepo število skavtskih (nekdanjih) voditeljev tudi družbeno aktivnih: "Politika je najvišje služenje skupnemu dobremu" (papež Frančišek) in tudi "mene briga", kam gre Slovenija, predvsem zaradi otrok.

In ja, lahko vidim navdušeno hčerko pri skavtih.

Ali reklo "enkrat skavt, vedno skavt" drži?

Drži, če se trudiš, samoumevno ni. Na telefonu imam za ozadje Beara Gryllsa. Ne zato, ker je svetovno znan, pa še (vsaj angleškimi gospodinjam :-)) lep. Zato, ker je zgleden kristjan. Zato, ker je neuničljiv vodja britanskih skavtov, vedno z nasmehom. Stalno prebiram in se opominjam ob njegovem Priročniku za preživetje v življenju: "Smile when it is raining".

Letos so svoja skavtska imena dobili

Jera Šubic
Razgledana levinja

Matej Šifrer
Simpatičen ščurek

Anuša Bohinc
(Pre)drzna žirafa

Matej Nastran
Oprezni tiger

Blaž Bukovnik
Izzivoželjni tiger

Gašper Prevodnik
Drzni bober

Matej Kafol
Borbeni bober

Neva Kušar
Ljubezniva žirafa

Tjaša Prevodnik
Zagreta želva

WC strani

Skavtski kviz

Prirejeno po kvizu Eme Zakotnik.

1. **Katerega stoletja se je začelo skavtstvo?**
 - a. 18.
 - b. 19.
 - c. 20.
2. **Kdo je napisal knjigo o džungli?**
 - a. Rudyard Kipling
 - b. Nika Zorjan
 - c. Telebajski
3. **Katerega leta se je začelo skavtstvo v Sloveniji?**
 - a. 1900
 - b. 1910
 - c. 1922
4. **Koga so imeli za zgled prvi slovenski skavti, pod vodstvom Franca Pintarja?**
 - a. Skavtskega poljskega inštruktorja
 - b. Pink Panterja
 - c. Slavka Avsenika
5. **Kdo se je leta 1984 prvič seznanil s skavti?**
 - a. Pujsa Pepa
 - b. Peter Lovšin
 - c. Nodi
6. **Kdaj je bilo ustanovljeno Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov?**
 - a. 5. 1. 1905
 - b. 31. 3. 1990
 - c. 31. 12. 1890
7. **Katerega leta je bil ustanovljen Steg grajskih zamorcev - Škofja Loka 1?**
 - a. 1990
 - b. 1991
 - c. 1988
 - d. 1995
8. **Koliko članov ima naš steg?**
 - a. 80
 - b. 100
 - c. 120
 - d. 200
9. **Kolikokrat na leto izdajamo Šlauf?**
 - a. 3x
 - b. 2x
 - c. 1x
10. **Katerih pet štejemo pod slovenske skavtske organizacije? Možnih več odgovorov.**
 - a. Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov (ZSKSS)
 - b. Združenje tabornikov in tabornic Slovenije (ZTTS)
 - c. Zveza tabornikov Slovenije (ZTS)
 - d. Royal Rangers Slovenija - evangelijski skavti
 - e. Slovenski koroški skavti in skavtinje (SKSS)
 - f. Združenje bratovščin odraslih katoliških skavtov (ZBOKS)
 - g. Zveza bratovščin odraslih skavtinj in skavtov (ZBOKSS)
 - h. Slovenska zamejska skavtska organizacija (SZSO)

Pravilni odgovori:

1. C, 2. A, 3. C, 4. A, 5. B, 6. B, 7. A, 8. C, 9. C, 10. A, C, D, E, G, H.

Dragi volčič (pa tudi tisti ki ste iz naše džungle že pobegnili),

želiš preveriti svoje poznavanje naše džungle? To, da je Akela res najbolj modra, kača Kaja najbolj čudovita, Bagira najbolj spretna, Fao najboljši za zimske borbe s kepanjem in mama Rakša najboljša volčja mamica na vsem svetu verjetno že veš, pa veš tudi ostale posebnosti naše veličastne džungle? **Hitro jih lahko preveriš v spodnjem kvizu:**

- 1) Kdo je ustvaril džunglo?
 - a) Veliki tiger Šir kan
 - b) Veliki Tha
 - c) Majhen deževnik

- 2) Kdo je vodja džungle zdaj?
 - a) Akela, seveda!
 - b) Balu je odgovor na vse!
 - c) Slon Hati

- 3) Nadaljuj volčjo pesem: *Na skalo posveta volkovi gremo, Akelo, Baluja tam...*
 - a) Žgečkamo
 - b) Poslušamo
 - c) Polivamo z vodo, ker je to zabavno 😊

- 4) Kdo od naštetih JE volk:
 - a) Fao
 - b) Bagira
 - c) Tabaki

- 5) Kakšne vrste kača je Kača Kaja?
 - a) Nimam pojma, pač je kača
 - b) Prikupna anakonda
 - c) Kraljevi piton

- 6) Na skali posveta Bagira z _____ odkupi Mavglija (vstavi pravilno besedo)
 - a) Kengurujem
 - b) Sveže pečenimi ribicami
 - c) Mladim bikom

- 7) Kdo je vzel Mavglija v svojo družino?
 - a) Čil
 - b) Akela
 - c) Mama Rakša in Ata volk

Prevedi džungelsko govorico v človeško:

- 8) Rdeča roža:
 - a) Ognjemet
 - b) Pomeni rdečo rožo (mak, rdeče vrtnice, tulipane...)
 - c) Ogenj

- 9) Jekleni bivol:
 - a) Izjemno redka vrsta bivolov z jekleno glavo in mehkim telesom
 - b) Avto
 - c) Vlaku

10) Bagirji poskoki:

- a) Ubistvu žabji poskoki, samo zvenijo bolj nevarno
- b) Vojaška vaja
- c) »Skledce«

11) Mojstrske besede:

- a) Besede mojstrov življenja v džungli, z njimi odkrivamo zakonitosti življenja v džungli
- b) Hecne besedne zveze, menda v korist volčičev
- c) Vse kar govorijo različni mojstri (avtomehaniki, vodovodarji...)

Tako dragi volčič in preljuba volkuljica, tu se kviz konča. Zdaj pa hitro preveri svoje odgovore v rešitvah spodaj in preveri kakšen poznavalec džungle si. Pa ne pozabi pobarvati risbe ☺.

PRAVILNI ODGOVORI:

1 b, 2 c, 3 b, 4 a, 5 c, 6 c, 7 c, 8 c, 9 b, 10 b, 11 a

Če si imel/a:

0-4 pravih odgovorov

POZABLJIV VOLČIČ

Ali pa mogoče volčič ki je to šele postal. V vsakem primeru pa to pomeni, da pridno hodi na srečanja, (če si pozabil- v petek ob 17h), ker se moraš o džungli še veliiiiiko naučiti.

5-8 pravih odgovorov

ŽIVAHEN VOLČIČ

Nekaj je bilo pravih, nekaj tudi ne... Verjamem da bi bil rezultat še boljši če bi namesto tekanja in zabavanja kdaj prisluhnil tudi modrim Akelinim besedam... Kar poskusi na naslednjem srečanju ☺ .

9-11 pravih odgovorov

PRIDEN VOLČIČ

...jaz postati si želim.... In jaz Kača Kaja te s tem kvizom imenujem za Pridnega volčiča / pridno volkuljico. Stari volkovi verjetno res uživajo v tvoji družbi. Le tako naprej... v Džungli se skriva še mnoooogo zanimiv stvari, ki jih moraš raziskati.

POVEŽI MOJSTRSKE BESEDE Z TISTIM, KI MU PRIPADAJO

Dober lov vsem, ki spoštujejo postavo džungle!

BAGIRA

Noge, ki ne delajo šuma;
oči, ki vidijo v temi;
ušesa, ki slišijo vetrove v njihovih brlogih
in ostri beli zobje!

KAČA KAJA

Ene krvi sva, jaz in ti!

BALU

Srce pogumno in vljuden jezik- pot utirata skozi džunglo!

LOVSKA LJUDSTVA

Velika je džungla in majhen mladič!

AKELA

Koledarček prihajajočih dogodkov

JANUAR 2019	
8.	Obletnica smrti Baden Powell
19.	Maša za dobrotnike
22.	Druženje na SDK
FEBRUAR 2019	
8.	Pokal Loka
22.	Dan spomina na BiPi-ja
22. - 24.	Zimovanje VV, IV, NoPP
MAREC 2019	
19.	Sv. Jožef - zavetnik BB
31.	Križev pot
APRIL 2019	
1.	Ustanovitev Stega Škofja Loko 1

in jaz grem tja ...

januar 2019